

Fremsat den 28. november 2018 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven og lov om dansk indfødsret

(Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, præcisering af reglerne vedrørende politiets visitation af udlændinge ved udsendelse, kompetenceændringer som følge af nedlæggelse af Statsforvaltningen m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret bl.a. ved lov nr. 317 af 25. marts 2018, lov nr. 742 af 8. juni 2018, og som senest ændret ved § 3 i lov nr. 743 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. § 9 a, stk. 7, 1. pkt., affattes således:

»De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8 og 11, er opfyldt.«

2. § 9 a, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8 og 11, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.«

3. § 9 h, stk. 1, nr. 14, affattes således:

»14) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,«

4. § 9 h, stk. 1, nr. 15, ændres »nr. 11 og 12« til: »nr. 10 og 11«.

5. I § 9 h, stk. 1, nr. 17, ændres »nr. 11« til: »nr. 10«.

6. § 9 h, stk. 1, nr. 18, affattes således:

»18) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9 og 11, og«

7. § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt., affattes således:

»Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Sty-

relsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 15, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 17-19, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.«

8. § 9 h, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.«

9. § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt., affattes således:

»Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10 reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 12, 13, 18 og 19, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

10. I § 9 h, stk. 13, 4. pkt., ændres »stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18« til: »stk. 1, nr. 10, 11, 15 og 17«.

11. § 9 m, stk. 2 og 3, affattes således:

»Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør

af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«

12. I § 19, stk. 6, 1. pkt., udgår: ”140.”.

13. I § 25 c udgår: ” 140.”.

14. § 33, stk. 5, affattes således:

»*Stk. 5.* Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.«

15. I § 35, stk. 3, indsættes som 4. pkt.:

»Der kan endvidere foretages besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj efter § 37 a, stk. 3-7.«

16. I § 37, stk. 8, 2. pkt., ændres »herunder hvis« til: »såfremt«.

17. I § 37 a, stk. 1, ændres »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt.« til: »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1. pkt.«

18. I § 37 a indsættes som stk. 3-7:

»*Stk. 3.* Politiet kan i forbindelse med en frihedsberøvelse efter § 36 og under iagttagelse af stk. 4-7 foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for udlændingen eller andre. Politiet kan tage sådanne genstande, der findes hos udlændingen, i bevaring.

Stk. 4. Besigtigelse og undersøgelse i medfør af stk. 3 må ikke foretages, hvis det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og det ubehag, som indgrebet må antages at forvolde, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.

Stk. 5. Legemsindgreb skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Det skal herved bl.a. så vidt muligt iagttages, at et indgreb, der ellers kan føles krænkende for blufærdigheden, kun foretages af personer af samme køn som den undersøgte eller af sundhedspersonale. Kræver et sådant indgreb aflædning, må det så vidt muligt kun over-

væres af personer af samme køn som den undersøgte eller af sundhedspersonale.

Stk. 6. Der kan foretages indgreb som nævnt i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 1 og 2. Indgreb, der er nævnt i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, må kun foretages under medvirken af en læge. Lægen tager stilling til, om indgrebets gennemførelse under hensyn til den hermed forbundne smerte og risiko samt den undersøgte persons tilstand er lægeligt forsvarlig.

Stk. 7. Legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, må kun foretages, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Politiet kan dog umiddelbart før gennemførelsen af en udsendelse foretage legemsundersøgelse af en udlænding, selvom der ikke foreligger en konkret og nærliggende fare eller der ikke er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, hvis den pågældende er frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter § 36, stk. 1, 1.-5. pkt.«

19. I § 40 e, 44 a, stk. 1, § 44 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., og i § 58 h, stk. 1, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen« til: »Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

20. I § 42 a, stk. 7, 4. pkt., ændres »En sådan udlænding« til: »Udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3,«.

21. I § 44 a, stk. 5, og § 46 b udgår »Statsforvaltningen,«.

22. I § 45 a, stk. 1, 2 og 4, og § 45 c, stk. 1, ændres »Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c,« til: »Flygtningenævnet og Udlændingenævnet«.

23. § 46, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

24. I § 46, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

25. I § 46 a, stk. 2, ændres »§ 52 b, stk. 2 og 4« til: »§ 52 b, stk. 2, 4 og 5«.

26. §§ 46 c og 46 d ophæves.

27. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »§ 52 b, stk. 5« til: »§ 52 b, stk. 6«.

28. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2.« til: »jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.«

29. I § 48, stk. 1, udgår 7. pkt.

30. I § 48, stk. 2, indsættes som 3. pkt. »Klagerne har ikke opsættende virkning.«

31. I § 48 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Politidirektørens afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan påklages til Rigspolitichefen, jf. dog 5. pkt. Rigspolitichefens afgørelse efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 5. pkt. Klagerne har ikke opsættende virkning. Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter 1. pkt. af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Politidirektørernes eller Rigspolitichefens afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan dog kun påklages, hvis afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.«

32. I § 52 b stk. 1, nr. 9, ændres »§ 32, stk. 7 og 9« til: »§ 32, stk. 8 og 11«.

33. I § 52 b, stk. 1, nr. 11, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 18-20« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 17-19«.

34. § 52 b, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.«

35. I § 52 b, stk. 2, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 6.«

Nr. 4-9 bliver herefter nr. 5-10.

36. I § 52 b, stk. 2, nr. 8, som bliver nr. 9, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16«.

37. I § 52 b indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

38. I § 52 b, stk. 6, 1. pkt., som bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

39. I § 58 h, stk. 2, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen« til: »Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

40. I § 62 l, stk. 8, nr. 8, indsættes efter »opholdet«: »og foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.«

41. I § 62 m indsættes som stk. 4 og 5:

»Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte regler om, at børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om at dispensere fra aldersgrænsen i stk. 2 i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år.

Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på en døgninstitution.«

42. I § 62 n indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.«

Stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

43. I § 62 n indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene på sikrede døgninstitutioner, herunder om kommunalbestyrelsens ret til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«

44. I § 62 o indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.«

Stk. 4 bliver herefter til stk. 5.

45. I § 62 o indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene på særligt sikrede afdelinger, herunder om kommunalbestyrelsens ret til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«

§ 2

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.

2. § 4 A, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

§ 3

I lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), som ændret ved lov nr. 111 af 8. februar 2016 og § 2 i lov nr. 1562 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 3, stk. 1, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.

§ 4

Stk. 1 Loven træder i kraft den 1. marts 2019, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 19, 21-22, 24-26, 28, 35, 37-39 og §§ 2 og 3 træder i kraft den 1. april 2019.

Stk. 3. Loven finder anvendelse på klager over iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, indgivet fra den 1. marts 2019.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 62 n, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 62 n, stk. 4.

Stk. 5. Regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 62 o, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 62 o, stk. 5.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge
  - 2.1. Hjemmel til at fastsætte regler om forholdene under en anbringelse m.v.
    - 2.1.1. Gældende ret
    - 2.1.2. Ministeriets overvejelser
    - 2.1.3. Den foreslåede ordning
  - 2.2. Hjemmel til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted
    - 2.2.1. Gældende ret
    - 2.2.2. Ministeriets overvejelser
    - 2.2.3. Den foreslåede ordning
3. Justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse
  - 3.1. Gældende ret
  - 3.2. Ministeriets overvejelser
  - 3.3. Den foreslåede ordning
4. Udtømmende opregning af tilfælde for forlængelse af frihedsberøvelse
  - 4.1. Gældende ret
    - 4.1.1. Udlændingelovens regler om varigheden af frihedsberøvelse
    - 4.1.2. Udsendelsesdirektivet
    - 4.1.3. Udsendelsesdirektivets implementering i dansk ret
  - 4.2. Ministeriets overvejelser
  - 4.3. Den foreslåede ordning
5. Visitation af udlændinge forud for en udsendelse
  - 5.1. Gældende ret
    - 5.1.1. Udlændingelovens regler
    - 5.1.2. Retsplejelovens regler
    - 5.1.3. Politilovens regler
    - 5.1.4. Politiets gældende praksis
  - 5.2. Ministeriets overvejelser
  - 5.3. Den foreslåede ordning
6. Præcisering af reglerne om ro og orden på indkvarteringsstederne
  - 6.1. Gældende regler
  - 6.2. Ministeriets overvejelser
  - 6.3. Den foreslåede ordning
7. Forslag til ændringer som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen
  - 7.1. Gældende ret
  - 7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 7.2.1. Gebyr i forbindelse med behandlingen af sager om opholdstilladelse med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant
8. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser
9. Økonomiske og implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige
10. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

11. Administrative konsekvenser for borgerne
12. Miljømæssige konsekvenser
13. Forholdet til EU-retten
14. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
15. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget foreslås for det første en række ændringer af reglerne i udlændingelovens kapitel 9 b om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge. Der foreslås bl.a. indført adgang til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted. Endvidere foreslås der bl.a. tilvejebragt hjemmel til at fastsætte regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse efter udlændingeloven på en døgninstitution. Endelig foreslås der indført adgang til i særlige tilfælde at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år i forhold til anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner.

Der henvises til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Lovforslaget indeholder for det andet forslag om, at reglerne om behandling af klager over politiets afgørelser vedrørende administrativ frihedsberøvelse efter udlændingeloven ændres, således at politidirektørernes afgørelser fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. Den foreslåede ændring afspejler, at Rigspolitiet er overordnet myndighed for politikredsene, at Rigspolitiet besidder en betydelig sagkundskab på området, og at spørgsmålet om frihedsberøvelse i høj grad beror på en politifaglig vurdering.

Der henvises til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der foreslås for det tredje, at udlændingelovens regler om varigheden af en administrativ frihedsberøvelse af en udlænding præciseres. Den foreslåede ændring har til formål at sikre en korrekt gennemførelse af EU's udsendelsesdirektiv og indebærer, at der i udlændingeloven fastsættes en udtømmende opregning af, hvornår en frihedsberøvelse kan forlænges ud over 6 måneder med yderligere 12 måneder til i alt 18 måneder.

Der henvises til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For det fjerde foreslås det, at politiets adgang til at foretage visitation i form af legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, præciseres. Politiets adgang til at foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af frihedsberøvede udlændinge sker i dag på grundlag af en henvisning i udlændingeloven til reglerne i retsplejeloven og på grundlag af reglerne i politiloven. Det foreslås, at politiets adgang til at

foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, fremover reguleres i udlændingeloven. Betingelserne for at foretage de nævnte indgreb ved iværksættelse af en frihedsberøvelse vil svare til betingelserne for at foretage indgreb over for en person, der anholdes, mens det under en frihedsberøvelse, der er opretholdt af retten, vil kræve, at der foreligger konkret og nærliggende fare, eller at der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Det foreslås endvidere, at politiet kan foretage de nævnte indgreb over for udlændinge umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uanset om der foreligger konkret og nærliggende fare, eller der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Endelig foreslås det, at den foreslåede hjemmel til visitation ligeledes finder anvendelse for udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af udlændingelovens § 35.

Der henvises til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Lovforslaget indeholder for det femte en præcisering af reglerne om forbud mod voldelig og truende adfærd på asylcentre, idet den nuværende ordlyd kan føre til tvivl om, hvilke udlændinge der er omfattet af forbuddet.

Der henvises til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For det sjette indeholder lovforslaget en række forslag til, hvilke myndigheder der som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen pr. 1. april 2019 skal varetage de opgaver efter udlændingeloven- og lov om dansk indfødsret, som i dag varetages af Statsforvaltningen.

Der henvises til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Endelig indeholder lovforslaget lovtekniske præciseringer som følge af, at opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsfamilier med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har således givet anledning til tvivl om gældende ret. Dette rettes der med lovforslaget op på. Der er udelukkende tale om lovtekniske præciseringer og dermed ikke materielle ændringer af udlændingeloven.

2. Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge

2.1. Hjemmel til at fastsætte regler om forholdene under en anbringelse m.v.

2.1.1. Gældende ret

Der er i kapitel 9 b i udlændingeloven fastsat regler om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, der opholder sig her i landet som asylansøgere eller uden et lovligt opholdsgrundlag på delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, delvis lukkede døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger efter § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service (serviceloven).

Reglerne i kapitel 9 b, der blev indført ved lov nr. 702 af 8. juni 2017, har til formål at sikre en klar og samlet regulering af adgangen til at anbringe uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede afdelinger og institutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger. Formålet er endvidere at tilpasse reglerne om anbringelse til den særlige situation, som uledsagede mindreårige udlændinge befinder sig i.

Reglerne i udlændingelovens kapitel 9 b indeholder betingelserne for en anbringelse, jf. §§ 62 m-o, og fastlægger kompetencen til at træffe afgørelse om anbringelse, jf. § 62 l. Der skelnes mellem anbringelse på en delvis lukket døgninstitution og delvis lukket afdeling, jf. § 62 m, anbringelse på sikrede døgninstitutioner, jf. § 62 n, og anbringelse på en særligt sikret afdeling, jf. § 62 o.

Reglerne fastlægger endvidere de overordnede rammer for en anbringelse på delvis lukkede afdelinger og institutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, og indeholder bl.a. regler om udarbejdelse af en plan for indsatsen under en anbringelse, jf. § 62 t, om løbende vurdering af indsatsen, jf. § 62 s, og om ophør af en anbringelse, jf. § 62 r.

Under anbringelsen vil den uledsagede mindreårige udlænding – i det omfang der ikke er fastsat regler herom i udlændingeloven – endvidere være omfattet af reglerne i serviceloven, såfremt de har processuelt ophold, eller principperne heri, såfremt de har ulovligt ophold.

Endvidere vil reglerne i §§ 4-16 og §§ 21-24 i lov om voksenansvar for anbragte børn og unge, jf. lovbekendtgørelse nr. 507 af 2. maj 2017, finde anvendelse for uledsagede mindreårige udlændinge under en anbringelse efter udlændingelovens § 2, stk. 5.

Den nærmere regulering af forholdene under en anbringelse er fastsat administrativt af børne- og socialministeren i bekendtgørelse nr. 1438 af 6. december 2017 om voksenansvar for anbragte børn og unge. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. regler om udgangsforbud for børn og unge, der er anbragt på en delvis lukket døgninstitution eller en delvis lukket afdeling, jf. § 12, stk. 4. Bekendtgørelsen indeholder endvidere regler om adgang til frisk luft for børn og unge, der er anbragt på en døgninstitution, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 3 og § 12, stk. 2.

Bekendtgørelsen er bl.a. udstedt i medfør af bemyndigelsesbestemmelserne i servicelovens § 63 a, stk. 4, § 63 b, stk. 5, og § 63 c, stk. 5. Bemyndigelsesbestemmelserne indeholder hjemmel til at fastsætte regler om forholdene m.v. for børn

og unge, der er anbragt efter reglerne i serviceloven. Bemyndigelsesbestemmelserne indeholder ikke hjemmel til også at fastsætte regler om uledsagede mindreårige, der er anbragt efter reglerne i udlændingeloven.

Udlændinge- og integrationsministeren har på den baggrund i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne, fastsat regler om bl.a. ophold uden for sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. bekendtgørelsens § 17, og om varigheden af ophold på sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. bekendtgørelsens § 18.

Under en anbringelse vil den uledsagede mindreårige udlænding herudover være omfattet af de rammer og vilkår, som den enkelte kommunalbestyrelse fastlægger for anbringelsen. Der er således i udlændingelovens § 62 m, stk. 3, der svarer til servicelovens § 63 a, stk. 3, givet kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet ligger, adgang til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår for tilbageholdelse og fastholdelse under den konkrete anbringelse på en delvis lukket døgninstitution, eller en delvis lukket afdeling på en døgninstitution, jf. §§ 12 og 13 i lov om voksenansvar over for anbragte børn og unge. Bestemmelsen svarer til § 63 a, stk. 3, i serviceloven. Der er imidlertid ikke i udlændingeloven givet kommunalbestyrelsen adgang til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution eller på en særlig sikret afdeling.

Servicelovens § 63 b, stk. 4, og § 63 c, stk. 4, indeholder regler om kommunalbestyrelsens adgang til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution eller på en særlig sikret afdeling. Bestemmelserne omfatter børn og unge, der er anbragt efter reglerne i serviceloven.

Anbringelse på en døgninstitution omfatter som udgangspunkt børn og unge mellem 12 og 17 år. Det gælder, uanset om der skal ske anbringelse på en delvis lukket døgninstitution eller en delvis lukket afdeling, jf. udlændingelovens § 62 m, på en sikret døgninstitution, jf. udlændingelovens § 62 n, eller på en særligt sikret afdeling, jf. udlændingelovens § 62 o.

Særligt for så vidt angår anbringelse på en sikret døgninstitution er der givet udlændinge- og integrationsministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at børn og unge-udvalget kan dispensere fra aldersgrænsen i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år. Bemyndigelsen er udmøntet i § 62 n, stk. 3.

Der er ikke herudover givet adgang til at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år ved anbringelse.

2.1.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes en samlet regulering af spørgsmålet om anvendelse af og forholdene under en anbringelse, uanset om barnet eller den unge anbringes efter udlændingelovens eller efter servicelovens regler.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes hjemmel til at fastsætte sådanne regler. Under hensyn til, at der er tale om en anbringelse, som besluttet efter reglerne i udlændingeloven, bør bemyndigelsen indføres i udlændingeloven.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at kompetencen til at fastsætte regler om anvendelse af og forholdene under en anbringelse bør ligge hos børne- og socialministeren, således at børne- og socialministeren – efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren – fastsætter en samlet regulering.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at der bør være klar hjemmel i udlændingeloven for kommunalbestyrelsen til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse på sikrede døgninstitutioner.

Det er endeligt ministeriets opfattelse, at uledsagede mindreårige udlændinge under 12 år – på samme måde som ved anbringelse på sikrede døgninstitutioner efter udlændingelovens § 62 n, stk. 3 – i særlige situationer skal kunne anbringes på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner.

Det bemærkes, at en tilsvarende dispensationsadgang er foreslået indført i servicelovens § 63 a, stk. 4, for børn og unge, der anbringes efter reglerne heri, jf. Folketingstidende 2018-2019, A, L 85 som fremsat, side 2 (forslagets § 1, nr. 22).

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås for det første, at der tilvejebringes hjemmel for børne- og socialministeren til, efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren, at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede afdelinger og institutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger efter udlændingelovens kapitel 9 b.

Det forudsættes, at de regler, som fastsættes i medfør af de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser, som det klare udgangspunkt vil svare til de regler, der fastsættes for anbringelse af børn og unge efter reglerne i serviceloven. Det er hensigten, at de nærmere regler fastsættes i bekendtgørelse om voksenansvar for anbragte børn og unge, så de bliver reguleret samlet for alle børn og unge anbragt på en døgninstitution. Det foreslås derfor, at børne- og socialministeren bemyndiges til at fastsætte reglerne. Det foreslås endvidere, at reglerne fastsættes efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås for det andet, at der tilvejebringes hjemmel for kommunalbestyrelsen til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på sikrede døgninstitutioner, jf. udlændingelovens § 62 n, og på særligt sikrede afdelinger, jf. udlændingelovens § 62 o.

Det foreslås for det tredje, at der gives udlændinge- og integrationsministeren bemyndigelse til, efter forhandling med børne- og socialministeren, at fastsætte nærmere regler om at give børn og unge-udvalget adgang til at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år i forbindelse med anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner i særlige situationer. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive benyttet til at fastsætte regler svarende til børn og unge-udvalgets dispensationsadgang i forhold til sikrede døgninstitutioner.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 41-45.

2.2. Hjemmel til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted

2.2.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 62 l, stk. 1, kan børn og unge-udvalget i den kommune, hvor en uledsaget mindreårig udlænding er indkvarteret, træffe afgørelse om anbringelse uden for indkvarteringsstedet, når betingelserne herfor er opfyldt. Kan anbringelsen af hensyn til den uledsagede mindreårige udlændings behov ikke afvente, at sagen behandles i børn og unge-udvalget, kan formanden eller i dennes fravær næstformanden træffe foreløbig afgørelse om anbringelse, jf. § 62 l, stk. 3.

Spørgsmålet om, hvorvidt der kan ske ændring af anbringelsesstedet mv. under opholdet på en døgninstitution, er reguleret i § 14 i bekendtgørelse om ro og orden på indkvarteringssteder og anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne.

Bestemmelsen i bekendtgørelsens § 14 indebærer, at kommunalbestyrelsen eller – såfremt den personlige repræsentant og den uledsagede mindreårige udlænding over 12 år ikke samtykker i en ændring – børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om ændring af anbringelsessted, behandling, uddannelse mv.

Bestemmelsen i bekendtgørelsens § 14 er fastsat i medfør af den nuværende bemyndigelsesbestemmelse i udlændingelovens § 62 l, stk. 8, nr. 8, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om ændring af anbringelsessted mv. under opholdet.

Det bemærkes, at der i serviceloven er fastsat regler om, at formanden – eller i dennes fravær næstformanden – for børn og unge-udvalget kan træffe foreløbig afgørelse om ændring af anbringelsesstedet m.v., jf. servicelovens § 75, jf. § 69, stk. 3.

Derimod følger det ikke af bemyndigelsesbestemmelsen eller af reglerne i udlændingeloven i øvrigt en adgang for udlændinge- og integrationsministeren til at fastsætte regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.

2.2.2. Ministeriets overvejelser

Udlændingeloven indeholder hjemmel til at fastsætte regler om ændring af anbringelsesstedet under en anbringelse mv. Dog fremgår det ikke klart af bemyndigelsesbestemmelsen eller af reglerne i udlændingeloven i øvrigt, at der kan fastsættes regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted, hvorfor der ikke er fastsat regler herom i gældende bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne.

En ændring af et anbringelsessted mv. kan føles som en meget indgribende afgørelse for den uledsagede mindreårige udlænding. Det er derfor som udgangspunkt en betingelse for ændring af anbringelsesstedet, at den uledsagede mindreårige udlænding, der er fyldt 12 år, og dennes personlige repræsentant samtykker i ændringen, eller at sagen behandles i børn og unge-udvalget, hvis samtykke ikke kan opnås.

Der kan imidlertid under en anbringelse være behov for hurtigt at kunne gennemføre en ændring af anbringelsesstedet mv. Det vil være tilfældet, hvis hensynet til barnet eller den unges øjeblikkelige behov ikke kan afvente, at sagen behandles i børn og unge-udvalget. I sådanne tilfælde bør formanden eller i dennes fravær næstformanden for børn og unge-udvalget kunne træffe afgørelse om foreløbig ændring af anbringelsessted mv.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes hjemmel til at fastsætte regler, der gør det muligt at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås på den baggrund, at der tilvejebringes hjemmel i udlændingeloven til, at udlændinge- og integrationsministeren efter forhandling med børne- og socialministeren kan fastsætte regler om adgangen til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted.

Det bemærkes, at der i serviceloven er fastsat regler om, at formanden – eller i dennes fravær næstformanden – for børn og unge-udvalget kan træffe foreløbig afgørelse om ændring af anbringelsesstedet mv., jf. servicelovens § 75, jf. § 69, stk. 3. Den foreslåede hjemmelsbestemmelse, der foreslås indsat i udlændingeloven, påtænkes udmøntet i overensstemmelse med reglerne i serviceloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40.

3. Justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse

3.1. Gældende ret

Der er i udlændingelovens kapitel 6 fastsat nærmere regler om frihedsberøvelse af udlændinge i forbindelse med behandling af sager efter udlændingeloven.

Kapitel 6 i udlændingeloven indeholder i § 36 nærmere regler om administrativ frihedsberøvelse af udlændinge. Administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 kan anvendes til at sikre muligheden for afvisning, for administrativ udvisning, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet. Herudover er der efter udlændingelovens § 36 i en række situationer hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til udlændingemyndighedernes eller politiets sagsbehandling, ligesom der kan ske frihedsberøvelse af asylansøgere i forbindelse med indrejsten.

Kapitel 6 i udlændingeloven indeholder endvidere i §§ 37 c-37 e regler om iværksættelse af en række nærmere bestemte foranstaltninger under en administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 c kan der træffes afgørelse om udelukkelse fra fællesskab (isolation). Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, fuldstændig eller delvis kan udelukkes fra fællesskab med andre frihedsberøvede.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 d kan der træffes afgørelse om besøgskontrol. Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 d indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, kan undergives besøgskontrol. Ved besøgskontrol forstås nægtelse af, at en frihedsberøvet modtager besøg, eller et krav om, at besøg finder sted under kontrol.

Endelig kan der efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 e træffes afgørelse om brevkontrol. Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 e indebærer, at politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, skal undergives brevkontrol. Ved brevkontrol forstås dels adgangen til at gennemse breve til og fra den frihedsberøvede inden modtagelsen henholdsvis afsendelsen, jf. herved udlændingelovens § 37 e, stk. 1, 1. pkt., dels adgangen til at tilbageholde sådanne breve, jf. herved udlændingelovens § 37 e, stk. 3 og 4.

Herudover indeholder kapitel 6 i udlændingeloven bl.a. regler om domstolsprøvelse af afgørelser om administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 i en periode, hvor udlændinge- og integrationsministeren har truffet beslutning om suspension af adgangen til domstolsprøvelse inden for 3 døgn efter udlændingelovens § 37, stk. 1, jf. § 37 k.

Kompetencen til at træffe afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 henhører som udgangspunkt under politiet. Kompetencen til at træffe afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter bestemmelserne i udlændingelovens §§ 37 c-37 e henhører som udgangspunkt ligeledes under politiet.

Afgørelser vedrørende frihedsberøvelse, der skal træffes af politiet, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt.

Det henhører under Rigspolitiet at beslutte, hvorledes kompetencen til at træffe afgørelse efter de nævnte bestemmelser mest hensigtsmæssigt fordeles mellem Rigspolitiet og politikredsene. Der følger ikke af forarbejderne til bestemmelserne nogen nærmere angivne forudsætninger for fordelingen af opgaver mellem Rigspolitichefen (Rigspolitiet) og politidirektøren (politikredsene). Det er i dag således, at det som hovedregel henhører under politikredsene (politidirektørerne) at træffe afgørelse om frihedsberøvelse.

Politiets afgørelser kan som udgangspunkt påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., jf. § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4.

Adgangen til at klage gælder, uanset om klagen er truffet af politidirektøren eller af Rigspolitichefen. Klagerne har ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 6. pkt.

Politiets afgørelser om iværksættelse af frihedsberøvelse og om iværksættelse af foranstaltninger under en frihedsberøvelse kan dog kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k, jf. § 48, stk. 1, 7. pkt.

Spørgsmålet om domstolsprøvelse af afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 er nærmere reguleret i udlændingelovens § 37, stk. 1, hvoraf følger, at en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse skal fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, medmindre den pågældende forinden løslades, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1. Er frihedsberøvelsens iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 indebærer, at en afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 skal indbringes for retten, hvis den varer mere end 3 døgn, og at kompetencen til at træffe afgørelse om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse herefter henhører under retten.

Kompetencen til at træffe afgørelse om isolation, besøgs-kontrol og brevkontrol overgår ligeledes til retten, hvis den pågældende udlænding har været fremstillet for retten i medfør af udlændingelovens § 36, jf. § 37 c, stk. 1, § 37 d, stk. 2 og 4, og § 37 e, stk. 2 og 3. Endvidere kan visse beslutninger, der er truffet af politiet, forelægges retten til afgørelse i forbindelse med fremstilling for retten i medfør af § 37. Der henvises til udlændingelovens § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 4 og 5, og § 37 e, stk. 4.

3.2. Ministeriets overvejelser

Som det fremgår af ovenstående, kan politiets afgørelse efter udlændingelovens § 36 om frihedsberøvelse af en udlænding i dag påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Tilsvarende kan politiets afgørelser efter udlændingelovens §§ 37 c- 37 e om iværksættelse af isolation, besøgs-kontrol og brevkontrol over for en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Adgangen til at klage til Udlændinge- og Integrationsministeriet gælder, uanset om afgørelsen træffes af politidirektøren eller af Rigspolitichefen. Som det fremgår, henhører det i dag som hovedregel under politikredsene (politidirektørerne) at træffe afgørelse om frihedsberøvelse og iværksættelse af foranstaltninger under en frihedsberøvelse. Det betyder, at en afgørelse vedrørende frihedsberøvelse, der træffes i en politikreds, kan påklages direkte til ministeriet og dermed uden om politikredsens overordnede myndighed, Rigspolitiet.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse mest hensigtsmæssigt, at kompetencen til at behandle en klage over en afgørelse, der træffes af en politidirektør, henhører under Rigspolitiet frem for under Udlændinge- og Integrationsministeriet. Rigspolitiet er overordnet myndighed for politikredsene, og det er derfor naturligt, at klager over politidirektørernes afgørelser henhører under Rigspolitiet. Dertil kommer, at Rigspolitiet besidder en betydelig sagkundskab på området, og at spørgsmålet om opretholdelse af frihedsberøvelse i høj grad beror på en politifaglig vurdering. På den baggrund finder ministeriet, at kompetencen til at behandle klager over frihedsberøvelse truffet af politidirektøren i første instans bør overflyttes fra udlændinge- og integrationsministeren til Rigspolitichefen.

De sager, hvor Rigspolitiet træffer afgørelse i første instans, bør fortsat kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, således at der kan sikres den enkelte udlænding en behandling af en afgørelse om frihedsberøvelse i to instanser. Derimod er der efter ministeriets opfattelse ikke behov for, at Rigspolitiets afgørelse i klagesager over afgørelser, der er truffet i politikredsen, kan påklages til ministeriet, idet den enkelte udlænding allerede er sikret en behandling af spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed i to instanser.

3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kompetencen til at behandle klager over politidirektørernes afgørelser efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, overflyttes fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Rigspolitichefen.

Politidirektørernes afgørelse vil dog som hidtil kun kunne påklages, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Forslaget ændrer ikke ved, at det henhører under Rigspolitiet at beslutte, hvorledes kompetencen til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, mest hensigtsmæssig fordeles mellem Rigspolitiet og politikredsene.

I det omfang Rigspolitiet træffer afgørelser efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, i første instans, vil der fortsat være klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Det vil også her gælde, at der som hidtil alene kan klages til Udlændinge- og Integrationsministeriet over afgørelsen efter udlændingelovens § 36, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Det foreslås endvidere, at Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, af politidirektørerne ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 28-31.

4. Udtømmende opregning af tilfælde for forlængelse af frihedsberøvelse

4.1. Gældende ret

4.1.1. Udlændingelovens regler om varigheden af frihedsberøvelse

Efter udlændingelovens § 37, stk. 8, må en frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på udsendelse ikke finde sted i mere end 6 måneder i henhold til udlændingelovens § 37, stk. 8. Frihedsberøvelsen kan dog forlænges i op til yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren trods alle rimelige bestræbelser tager længere tid end forventet som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen, eller hvis der sker forsinkelser i forbindelser med fremskaffelsen af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse.

Den samlede frihedsberøvelse kan dermed højst vare 18 måneder og kan alene forlænges ud over de 6 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder.

Det følger af ordlyden af forarbejderne til bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8, at der ikke med bestemmelsen er givet en udtømmende opregning af, hvilke særlige omstændigheder der kan medføre forlængelse af en frihedsberøvelse, jf. de specielle bemærkninger jf. Folketingstidende 2010-11 (1. samling), A, L 107, som fremsat, side 44.

4.1.2. Udsendelsesdirektivet

Det følger af artikel 15, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet), at hver medlemsstat fastsætter en begrænset periode for frihedsberøvelsen, der ikke må overstige 6 måneder.

Endvidere fremgår det af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, at medlemsstaterne kun må forlænge perioden på 6 måneder, hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser (særlige omstændigheder) kan forventes at tage længere tid som følge af manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandstatsborger, eller som følge af forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelande.

Ifølge udsendelsesdirektivet kan der således kun ske forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, udover de 6 måneder, hvis udsendelsesproceduren forventes at tage længere tid på trods af alle rimelige bestræbelser (særlige omstændigheder).

Særlige omstændigheder er ifølge udsendelsesdirektivet manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandstatsborger eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelande.

Ministeriet skal i den forbindelse anføre, at det fremgår af Europa-Kommissionens ”Fælles håndbog om tilbagesendelse” til brug for medlemsstaternes myndigheder med ansvar for udsendelsesopgaver, at medlemsstaterne kun kan forlænge en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder, i to nærmere bestemte tilfælde. De to tilfælde omfatter dels udlændingens manglende medvirken til udsendelsen, dels forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendige dokumenter og visum. Der henvises til Kommissionens henstilling 2017/2338/EU af 16. november 2017, om en fælles ”håndbog om tilbagesendelser” til brug for medlemsstaternes myndigheder med ansvar for udsendelsesopgaver, EUT 2017, L 339, s. 83-159.

Europa-Kommissionen henviser i håndbogen til EU-Domstolens dom i sag C-146/14 Mahdi, hvor forvaltningsdomstolen i Bulgarien præjudicielt har spurgt EU-Domstolen om en fortolkning af artikel 15 i udsendelsesdirektivet. Bulgarien har bl.a. spurgt, om en bestemmelse i national ret om manglende identitetsdokumenter kan udgøre en selvstændig grund til forlængelse af frihedsberøvelse i medfør af artikel 15, stk. 6, idet den kan henføres til et af de to tilfælde i di-

rektivet om særlige omstændigheder. EU-Domstolen udtalte i den forbindelse, at det fremgår af de materielle betingelser i artikel 15, stk. 6, at perioden for en frihedsberøvelse kun må forlænges, hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af enten manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandstatsborgers side eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelandet (præmis 58 og 68).

4.1.3. Udsendelsesdirektivets implementering i dansk ret

Udsendelsesdirektivet udgør en udbygning af Schengenreglerne. Det er omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark har imidlertid tilsluttet sig udsendelsesdirektivet på mellemstatsligt grundlag i medfør af artikel 4 i Protokol nr. 22 om Danmarks stilling (den såkaldte Schengenteknikalitet).

Udsendelsesdirektivet blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) og ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.). Endvidere blev reglerne om beregning af et indrejseforbud, der ligeledes følger af udsendelsesdirektivet, ændret på baggrund af EU-domstolens dom i sag C-225/16 Ouhrami ved lov nr. 318 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven (Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud m.v.).

Ved gennemførelsen af udsendelsesdirektivet i dansk ret fandtes der ikke i udlændingeloven regler om varigheden af frihedsberøvelser. Udsendelsesdirektivets bestemmelser herom i artikel 15, stk. 5 og 6, blev derfor gennemført ved udlændingelovens § 37, stk. 8.

Udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 5, blev gennemført ved udlændingelovens § 37, stk. 8, 1. pkt., hvorefter en frihedsberøvelse ikke må overstige 6 måneder.

Udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, blev gennemført ved udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., hvorefter en frihedsberøvelse kun kan forlænges med yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder, hvis der foreligger særligere omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren, uanset alle rimelige bestræbelser, kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen, eller hvis der er forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter og visum.

I bemærkningerne til loven fremgår det, at udlændingens manglende samarbejde til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter er eksempler på særlige omstændigheder, som kan udgøre grundlaget for en forlængelse af frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, jf. de specielle bemærkninger jf. Folketings-tidende 2010-11 (1. samling), A, L 107, som fremsat, side 44.

4.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det må lægges til grund, at udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, indeholder en udtømmende angivelse af de situationer, hvor der kan ske en forlængelse af en frihedsberøvelse som led i udsendelse af en tredjelandstatsborger ud over 6 måneder. Dette understøttes af EU-Domstolens praksis og følger af Europa-Kommissionens håndbog om anvendelse af bestemmelsen i udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivet i dansk ret finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at udlændingelovens § 37, stk. 8, bør ændres således, at den er i overensstemmelse hermed.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, på baggrund af politiets oplysninger, at der hidtil er sket forlængelse af en frihedsberøvelse i overensstemmelse med de tilfælde, som fremgår af bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8. Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 16, medfører dermed ikke ændringer i anvendelsen af bestemmelsen.

4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændingelovens § 37, stk. 8, ændres, således at den fremover indeholder en udtømmende opregning af de situationer, hvor en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 kan forlænges ud over 6 måneder og op til yderligere 12 måneder, således at den samlede frihedsberøvelse kan udgøre op til 18 måneder.

Formålet er at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivet i dansk ret.

Det vil herefter fremgå af udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., at forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder kan ske, hvis der foreligger særlige omstændigheder som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendige dokumenter. Der er tale om en udtømmende opregning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16.

5. Visitation af udlændinge forud for en udsendelse

5.1. Gældende ret

5.1.1. Udlændingelovens regler

Det følger af udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2, at en udlænding på visse betingelser kan varetægtsfængsles.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 35 supplerer lov om rettens pleje (retsplejeloven) bestemmelser om varetægtsfængsling og kan anvendes i forbindelse med behandlingen af en straffesag mod en udlænding. Bestemmelsen kan anvendes til at sikre udlændingens tilstedeværelse under straffesagen, under eventuel appel, og indtil dommens bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, jf. udlændingelovens § 35, stk. 1. Bestemmelsen kan endvidere anvendes til at varetægtsfængsle en udlænding, der er udvist på grund af kriminalitet, uanset at den pågældende har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), jf. § 35, stk. 2.

Under en varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 finder retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, anvendelse, jf. udlændingelovens § 35, stk. 3. Spørgsmålet om, hvorledes udlændinge, der er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35, skal behandles, herunder om den pågældende kan visiteres, skal derfor afgøres efter retsplejelovens regler om behandling af varetægtsfængslede, jf. nærmere herom nedenfor under pkt. 5.1.2.

Efter udlændingelovens § 36 kan der ske administrativ frihedsberøvelse af udlændinge.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 36 kan anvendes til at sikre muligheden for afvisning, for administrativ udvisning, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet. Herudover er der efter udlændingelovens § 36 i en række situationer hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til udlændingemyndighedernes eller politiets sagsbehandling.

I forbindelse med selve frihedsberøvelsen efter udlændingelovens § 36 finder retsplejelovens regler om politiets beføjelser over anholdte tilsvarende anvendelse. Det følger således af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, der omfatter udlændinge, der er frihedsberøvet, men endnu ikke fremstillet for retten, at retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 (om politiets beføjelser over for anholdte) finder tilsvarende anvendelse. Bestemmelsen i udlændingelovens § 37 a, stk. 1, må antages at finde anvendelse frem til tidspunktet for udlændingens fremstilling for retten efter udlændingelovens § 37, stk. 1, jf. herved § 37 a, stk. 2, modsætningsvis. Spørgsmålet om, hvorledes udlændinge, der frihedsberøves efter udlændingelovens § 36, men endnu ikke fremstillet for retten, skal behandles, herunder om den pågældende kan visiteres, skal derfor som udgangspunkt afgøres efter retsplejelovens regler om anholdelse, jf. nærmere herom nedenfor under pkt. 5.1.2.

Under en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, der er opretholdt af retten, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1, fin-

der retsplejelovens regler om varetægtsfængsling tilsvarende anvendelse. Det følger således af udlændingelovens § 37 a, stk. 2, at retsplejelovens §§ 773-776 og 778 (om behandling af varetægtsarrestanter) tilsvarende finder anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36. Spørgsmålet om, hvorvidt der kan foretages visitation af en udlænding under en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, der er opretholdt af retten, skal derfor afgøres efter retsplejelovens regler om varetægtsarrestanter, jf. nærmere herom nedenfor under pkt. 5.1.2.

5.1.2. Retsplejelovens regler

Spørgsmålet om, i hvilket omfang der kan foretages visitation af udlændinge, der er varetægtsfængslet eller frihedsberøvet efter udlændingeloven, beror som anført på retsplejelovens regler, jf. pkt. 5.1.1.

Der skelnes i retsplejeloven mellem visitation i form af legemsbesigtigelse og visitation i form af legemsundersøgelse. Retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 1, indeholder lovens definition af legemsbesigtigelser, mens legemsundersøgelser defineres i nr. 2. Legemsbesigtigelser – de mindst byrdefulde indgreb – omfatter alene de former for indgreb, hvor der ikke sker nogen indtrængen i det menneskelige legeme eller nogen egentlig beføling af legemet i undersøgelsen. Legemsundersøgelser omfatter de indgreb, hvor beføling af legemet er et led i selve undersøgelsen.

Af retsplejelovens § 792 e, stk. 1 og 2, fremgår det bl.a., at et legemsindgreb skal være proportionalt og foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Af retsplejelovens § 792 e, stk. 3 fremgår det endvidere, at en legemsundersøgelse som beskrevet i § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge. Legemsbesigtigelse, jf. retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 1, kræver derimod ikke lægelig medvirken.

Som det fremgår af pkt. 5.1.1, finder retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling anvendelse under en varetægtsfængsling efter udlændingeloven § 35 og under en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, der er opretholdt af retten, jf. udlændingelovens § 37.

De nærmere regler om behandling af varetægtsarrestanter er med hjemmel i retsplejelovens § 776 fastsat i bekendtgørelse nr. 869 af 25. juni 2018 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 870 af 25. juni 2018 om undersøgelse af indsatte person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelsen).

Reglerne indebærer, at kompetencen til at foretage visitation af varetægtsarrestanter efter de gældende regler henhører under kriminalforsorgsområderne og Direktoratet for Kriminalforsorgen. Dette gælder også udlændinge, der er varetægtsfængslet eller frihedsberøvet efter udlændingelovens regler.

Som anført under pkt. 5.1.1 følger det af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, at politiets adgang til ved selve pågribelsen af en udlænding i medfør af udlændingelovens § 36 og frem til tidspunktet for fremstilling for retten at foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj skal ske efter reglerne i retsplejeloven om besigtigelse og undersøgelse af anholdte.

Politiets adgang til at ransage en person i forbindelse med en anholdelse findes i retsplejelovens § 758, stk. 1, hvoraf det af 2. pkt. fremgår, at politiet under iagttagelse af bestemmelsen i retsplejelovens § 792 e kan foretage besigtigelse og undersøgelse af den anholdtes legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for den anholdte eller andre.

Fra frihedsberøvelsens iværksættelse og frem til fremstilling for retten vil politiet således kunne foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj svarende til politiets beføjelser efter retsplejeloven over for en anholdt.

5.1.3. Politilovens regler

Det følger af lov om politiets virksomhed (politiloven) § 5, stk. 1, at politiet har til opgave at afværge fare for forstyrrelse af den offentlige orden samt fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Dette indebærer, at politiet har mulighed for at foretage en konkret afvejning af, om navnlig ordenshensyn er så tungtvejende, at der bør gribes ind over for en konkret forstyrrelse.

Ifølge politilovens § 5, stk. 2, nr. 2, kan politiet besigtige en persons legeme samt undersøge tøj og andre genstande i den pågældendes besiddelse, når vedkommende formodes at være i besiddelse af genstande bestemt til at forstyrre den offentlige orden eller bestemt til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Formodningen skal være velbegrunderet, f.eks. ved at politiet observerer, at en person forsøger at gemme de omhandlede genstande på kroppen eller i en med-bragt taske el.lign., eller modtager troværdige oplysninger om, at en person er i besiddelse af farlige genstande.

Politiets adgang til at foretage legemsbesigtigelse uden for strafferetsplejen er derimod ikke udtrykkeligt lovreguleret. I bemærkningerne til politiloven fremgår det, at politiet bl.a. har til opgave at opretholde sikkerhed, fred og orden. Det er almindeligt antaget, herunder i retspraksis, at politiet som led i dets opgaver uden for strafferetsplejen med henblik på at forebygge og afværge fare for den offentlige orden kan foretage visse indgreb over for borgerne, herunder legemsbesigtigelse. Det er en forudsætning for disse indgreb, at der er tale om en konkret og nærliggende fare. Dette omfatter også politiets varetagelse af opgaver efter udlændingeloven.

5.1.4. Politiets gældende praksis

Det følger af Rigspolitiets interne retningslinjer nr. 3/2013 vedrørende visitation af udlændinge i forbindelse med en ledsaget udsendelse, at den udsendelsesansvarlige har ansvaret for, at en udlænding, der skal udsendes under ledsagelse, forud for udsendelsen visiteres grundigt med henblik på at fratage udlændingen effekter, der kan anvendes til at skade udlændingen selv eller andre eller til undvigelse. Bagage, der medtages af udlændinge under transporten til lufthavnen og i flykabinen, skal ligeledes grundigt undersøges for sådanne effekter.

Polititjenestemændene, som er godkendt som udsendelsesansvarlige bliver specifikt instrueret i, at der skal foretages en besigtigelse af udlændingens mund, herunder at mundhulen skal besigtiges både over og under tungen samt mellem læberne. Endelig bliver polititjenestemændene instrueret i, at det som udgangspunkt kun er en læge, der må foretage en egentlig undersøgelse af mundhulen.

5.2. Ministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 5.1., har politiet mulighed for at visitere en udlænding, der skal frihedsberøves, ved selve pågribelsen af den pågældende i samme omfang som ved en anholdelse. Under en frihedsberøvelse, der er opretholdt af retten, kan politiet foretage visitation inden for rammerne af politiloven.

Der bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse sikres en klar og samlet regulering af politiets adgang til at visitere en udlænding i forbindelse med politiets varetagelse af opgaver efter udlændingeloven. Reglerne for politiets adgang til at foretage visitation er i dag fastsat i forskellige regelsæt og finder alene anvendelse på baggrund af en henvisning i udlændingeloven eller på grundlag af reglerne i politiloven. Navnlig legemsundersøgelse er et byrdefuldt indgreb over for en person, og der bør både af hensyn til udlændingen og af hensyn til politiet sikres klare regler herom.

Det findes i den forbindelse hensigtsmæssigt, at politiet også har mulighed for at foretage legemsindgreb over for en udlænding bl.a. i forbindelse med udsendelsen i det tilfælde, hvor udlændingens adfærd eller oplysninger om udlændingen, ikke i sig selv kan begrunde en mistanke om en nærliggende og konkret fare. Det foreslås således, at politiet kan foretage legemsindgreb over for udlændinge, som er varetægtsfængslede efter § 35 med henblik på fuldbyrdelse af en afgørelse om udvisning, eller som er frihedsberøvede efter § 36 med henblik på udsendelse, uden at der foreligger nogen konkret og nærliggende fare, og uden at der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande.

5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 37 a, stk. 3, tilvejebringes hjemmel til, at politiet kan foretage visitation i form

af legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, som er frihedsberøvet efter § 36.

Den foreslåede hjemmel vil gælde visitation af en udlænding, der frihedsberøves efter udlændingelovens § 36, og som endnu ikke er fremstillet for en domstol, og visitation af udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten. Det foreslås endvidere, at den foreslåede hjemmel for politiet til at visitere frihedsberøvede udlændinge i udlændingelovens § 37 a, stk. 3-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2.

Det foreslås, at politiet alene kan foretage visitation af en udlænding, der er varetægtsfængslet eller frihedsberøvet efter udlændingelovens regler, i forbindelse med varetagelse af politimæssige opgaver efter udlændingeloven. Hermed sigtes navnlig til gennemførelse af udsendelse og de hermed forbundne opgaver. Der kan f.eks. foretages visitation af udlændinge i forbindelse med en fremstilling af den pågældende for hjemlandets ambassade med henblik på identifikation eller udstedelse af rejselegitimation. Der kan også foretages visitation i forbindelse med udsendelsens faktiske gennemførelse. Der ændres ikke med forslaget på kriminalforsorgens kompetence til at visitere en udlænding under en varetægtsfængsling eller en frihedsberøvelse, og opstår der under en varetægtsfængsling eller frihedsberøvelse i øvrigt behov for at visitere en udlænding, henhører dette under kriminalforsorgen.

Visitation foreslås at skulle ske i overensstemmelse med den proportionalitetsgrundsætning, der gælder for straffeprocessuelle tvangsindgreb, og den såkaldte skånsomhedsgrundsætning.

Det foreslås, at legemsundersøgelser i form af indgreb som nævnt i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge.

Adgangen til at foretage visitation efter den foreslåede bestemmelse vil gælde frem til tidspunktet for udlændingens løsladelse eller udsendelse.

Det foreslås endvidere, at legemsundersøgelse over for udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten efter udlændingelovens § 37, jf. § 36, eller som er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35, som udgangspunkt kun må foretages, såfremt der foreligger konkret og nærliggende fare eller der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, jf. herved den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, stk. 7, 1. pkt.

Der foreslås dog i udlændingelovens § 37 a, stk. 7, 2. pkt., at der tilvejebringes en udvidet adgang til at foretage legemsundersøgelse af udlændinge, som er frihedsberøvet eller varetægtsfængslet med henblik på udsendelse, idet politiet vil kunne foretage det nævnte indgreb umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uden at der foreligger konkret og nærliggende fare eller bestemte grunde til at

antage, at udlændingen uretmæssig er i besiddelse af genstande.

De foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 37 a, stk. 3-7, omfatter ikke udlændinge, der varetægtsfængsles efter reglerne i udlændingelovens § 35 a om varetægtsfængsling af udlændinge, der er mistænkt for at overtræde pålæg om opholds- underrettnings- eller meldepligt. Spørgsmålet om visitation af udlændinge, der er varetægtsfængslet efter den nævnte bestemmelse, vil skulle afgøres på grundlag af retsplejelovens regler, jf. udlændingelovens 35 a, stk. 2. Hvis en udlænding, der er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 a, skal udsendes, vil denne varetægtsfængsling skulle bringes til ophør, og politiet må tage stilling til, om der er grundlag for frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36. Politiet vil i så fald under denne frihedsberøvelse kunne foretage visitation efter bestemmelsen i udlændingelovens § 37 a.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 15 og nr. 17-18.

6. Præcisering af reglerne om ro og orden på indkvarteringsstederne

6.1. Gældende regler

Reglerne om forsørgelse af udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om asyl, fremgår af udlændingelovens § 42 a.

Det fremgår således af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., at en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 42 a, stk. 2, at en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller udlændingelovens § 43, stk. 1, og ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen, jf. dog stk. 3 og 4.

Ifølge udlændingelovens § 42 a, stk. 7, træffer Udlændingestyrelsen bestemmelse om indkvartering af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig

eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Det fremgår af udlændingelovens § 60, stk. 1, at overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Ifølge udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises, hvis udlændingen uden for de i udlændinge-lovens §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1.

Udlændingelovens § 42 a, stk. 7, blev affattet ved lov nr. 686 af 17. oktober 1986, og havde dengang følgende ordlyd:

Direktoratet for Udlændinge tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors. Direktoratet for Udlændinge kan bestemme, at en i stk. 1 nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Direktoratets nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers erhverv.

Ifølge forarbejderne til loven blev bestemmelsen indsat for at imødekomme Dansk Røde Kors' anmodning om at få indført en adgang til at pålægge asylansøgere, der er indkvarteret på de enkelte asylcentre, og som hindrer udførelsen af opgaverne med driften af indkvarteringsstedet ved deres truende og voldelige adfærd, straf herfor. Udlændingelovens § 42 a, stk. 2 blev derfor indsat samtidig med, at der blev indsat en hjemmel til frihedsberøvelse for overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 2, 4. pkt. i § 36, stk. 1, ligesom straffebestemmelsen i udlændingelovens § 60 ligeledes blev ændret, jf. Folketingstidende 1986-87, tillæg A, spalte nr. 13, L 4.

Ved lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev bestemmelsen udvidet, således at beskyttelsen både kom til at gælde for de personer, der udfører opgaver med driften af indkvarteringsstedet, samt de andre personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet.

Det fremgår af forarbejderne til loven, at bestemmelsen blev udvidet som en følge af et stigende antal indberetninger om vold, trusler om vold m.v. blandt beboerne på indkvarteringsstederne, hvilket var et stort problem for personalet og de andre beboere på indkvarteringsstederne og for opretholdelsen af ro og orden, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, L 191, side 5618.

Bestemmelsen blev nyaffattet ved lov nr. 430 af 1. maj 2013, hvor den fik sin nuværende ordlyd. Det fremgår af forarbejderne til loven, at hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på det pågældende indkvarteringssted. I praksis er der ikke problemer med at få udlændingene til at efterkomme Udlændingestyrelsens anvisninger om indkvartering, og indkvarteringen sker i disse situationer som led i Udlændingestyrelsens almindelige virksomhed og har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed. Et pålæg vil derimod udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, hvilket indebærer, at forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring skal iagttages. Udlændingestyrelsens afgørelser kan ikke påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet jf. Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 130, som fremsat, side 33.

6.2. Ministeriets overvejelser

Bestemmelserne i udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. og 2. pkt., udgør den såkaldte almindelige bestemmelse om indkvartering. Det er således Udlændingestyrelsen, der træffer bestemmelse om indkvarteringen af de udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsen skal i den forbindelse, såfremt det er muligt, tage hensyn til, hvilken fase asylansøgeren befinder sig i.

Formålet hermed er at sikre en mere målrettet indkvartering, således at asylansøgere placeres dér, hvor det efter en konkret vurdering er mest hensigtsmæssigt, herunder i forhold til den fase, den enkelte ansøger befinder sig i.

Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe bestemmelse om, at en udlænding skal flytte fra et center til et andet. En flytning kan bl.a. være begrundet i ordenshensyn, hensyn til den enkelte eller andre beboere, hensynet til den bedst mulige udnyttelse af indkvarteringskapaciteten, tilknytningsforhold til særlige grupper el.lign. I udsendelsesfasen kan flytning også anvendes som en motivationsfremmende foranstaltning.

En flytning kan også være begrundet i, at den enkelte udlænding har udvist truende eller voldelig adfærd over for personalet på indkvarteringsstedet. Det er en forudsætning for den daglige drift af indkvarteringsstederne, at både personalet og de udlændinge, der i øvrigt opholder sig på centerne, ikke udsættes for vold, trusler om vold el.lign. Truende eller voldelig adfærd fra asylansøgere, der opholder sig på indkvarteringsstederne, kan ikke tolereres og skal bringes til ende.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at udlændingelovens § 42 a, stk. 7, efter sin nuværende ordlyd kan give anledning til misforståelse. Det er således Udlændingestyrelsens erfaring, at der kan opstå tvivl om, hvorvidt betegnelsen - en sådan udlænding - i udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., alene henviser til udlændinge, der er blevet pålagt at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærme-

re bestemmelse, jf. 3. pkt., eller om den henviser til alle udlændinge, der er indkvarteret, jf. 1. og 2. pkt., jf. 3. pkt. Dette indebærer, at der kan opstå tvivl om, hvilken persongruppe, der kan straffes efter udlændingelovens § 60, stk. 1, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Dette er u hensigtsmæssigt af hensyn til den daglige drift af indkvarteringsstederne og de generelle forhold på asylcenterne.

6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., præciseres således, at det tydeligt fremgår af bestemmelsen, at det er alle udlændinge, der ikke gennem voldelig eller truende adfærd må lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet, uanset om de pågældende er indkvarteret efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. og 2. pkt., eller efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 3. pkt.

Det bliver således klart, at det er alle udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, som kan straffes efter udlændingelovens § 60, stk. 1, for overtrædelse af udlændingelovens § 42, stk. 7, 4. pkt., og udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at ændringen alene er en præcisering af, hvilke udlændinge, der er omfattet af bestemmelsen. De nuværende betingelser for, hvornår en udlænding kan straffes efter udlændingelovens § 60, stk. 1, jf. § 42, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, er fortsat gældende.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

7. Forslag til ændringer som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen

7.1. Gældende ret

Statsforvaltningen varetager i dag en række opgaver på Udlændinge- og Integrationsministeriets område.

Statsforvaltningen træffer i dag således afgørelser i sager om udstedelse af registreringsbeviser til EU/EØS-borgere og EU-opholdskort til tredjelandsfamiliemedlemmer efter bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen), der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Statsforvaltningen træffer således afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-regler-

ne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne.

Endvidere træffer Statsforvaltningen afgørelser i sager om registreringsbeviser og EU-opholdskort til familiemedlemmer til danske statsborgere, der har gjort brug af retten til fri bevægelighed (den såkaldte sekundære fri bevægelighed).

Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser på EU-området følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 1.

Statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1.

I forbindelse med behandlingen af sager om registreringsbeviser og opholdskort er Statsforvaltningen bl.a. tillagt kompetence til i visse tilfælde at registrere og videregive personoplysninger til en række forskellige myndigheder, m.v. Dette følger af en række bestemmelser i udlændingeloven.

Statsforvaltningen behandler også sager vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, jf. § 31, stk. 1, jf. § 21, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om udlændinges adgang her i landet (udlændingebekendtgørelsen). Disse afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 1. Statsforvaltningen behandler endvidere afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum vedrørende denne gruppe, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 3.

Der er ikke i dag fastsat nogen frist for at klage over afgørelser om ret til ophold efter EU-reglerne og om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Efter lov om dansk indfødsret og lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) kan dansk indfødsret under overholdelse af nærmere kriterier erhverves ved afgivelse af erklæring over for Statsforvaltningen. Det drejer sig bl.a. om nordiske statsborgere samt personer, som har fortabt indfødsretten.

7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at de opgaver, som Statsforvaltningen i dag varetager på Udlændinge- og Integrationsministeriets område, efter nedlæggelsen af Statsforvaltningen pr. 1. april 2019, varetages som beskrevet i det følgende. Der er alene tale om overførsel af opgaver til andre myndigheder. Reguleringen af de enkelte opgaver foreslås ikke ændret.

Lovforslaget indeholder forslag om, at sager om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, pr. 1. april 2019 skal behandles af Styrelsen for International

Rekruttering og Integration. Sager om opholdsret efter EU-opholdsdirektivet for udlændinge, og sager om ret til ophold for familiemedlemmer til danske statsborgere, der har gjort brug af retten til fri bevægelighed, foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Samtidig foreslås klageadgangen overført fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet, der allerede i dag er klageinstans for afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Endvidere indebærer lovforslaget, at sager vedrørende opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, samt afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum vedrørende denne gruppe, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 2, fremover træffes af Udlændingestyrelsen, jf. bestemmelsen i udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingenævnet vil fremover også være klageinstans i disse sager.

Det bemærkes, at der for sager, hvor Udlændingenævnet er klageinstans, gælder en frist på 8 uger for indgivelse af klage, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Denne klagefrist vil fremover også gælde for sager om ret til ophold efter EU-reglerne og sager om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 26, 35 og 36, og bemærkningerne hertil.

Endvidere foreslås en række bestemmelser i udlændingeloven, der knytter sig til Statsforvaltningens behandling af sager om ret til ophold efter EU-reglerne, ændret som konsekvens af, at sagerne foreslås overført til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19, 21, 22 og 39.

Det foreslås endvidere, at opgaver vedrørende erklæringer efter lov om dansk indfødsret og lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), som i dag varetages af Statsforvaltningen, pr. 1. april 2019 varetages af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager allerede i dag på det indfødsretslige område sagsbehandlingen vedrørende bl.a. ansøgninger om dispensation for fortabelse af dansk indfødsret, jf. § 8 i lov om dansk indfødsret, og ansøgninger om løsning fra dansk indfødsret, jf. § 9 i lov om dansk indfødsret.

Det vurderes at være mest hensigtsmæssigt, at det samme fremover kommer til at gøre sig gældende for erklæringer

afgivet efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret samt § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret).

Den foreslåede ændring i § 3, nr. 2, indebærer, at der fremadrettet ikke vil være mulighed for administrativ klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet i tilfælde af afvisning af erklæringer om dansk indfødsret.

Der henvises til lovforslagets §§ 3 og 4 og bemærkningerne hertil.

7.2.1. Gebyr i forbindelse med behandlingen af sager om opholdstilladelse med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der i visse tilfælde gives opholdstilladelse til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden end forældremyndighedsindehaveren, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie.

Det er Statsforvaltningen, der i dag behandler ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant (sager om fremmedadoption).

Udlændingestyrelsen behandler de øvrige sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Udlændingestyrelsen behandler således også sager om opholdstilladelse med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren ikke er godkendt som adoptant på forhånd (familieadoptions-sager).

Udlændingelovens § 9 h indeholder regler om betaling af gebyr for bl.a. indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på en lang række områder, herunder indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1.

Gebyrerne efter udlændingelovens § 9 h er fastsat omkostningsbestemt, og størrelsen af gebyrerne fastsættes således, så de svarer til omkostningerne forbundet med behandlingen af ansøgningerne.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 9 h, at der i de gebyrbelagte sager skal betales gebyr for at indgive klage til Udlændingenævnet over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

I sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der således efter udlændingelovens § 9 h betales gebyr for at indgive ansøgning mv.

Udlændingestyrelsen opkræver i dag gebyr for indgivelse af ansøgninger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, både når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption (familieadoption), som led i et plejeforhold eller ophold hos barnets nærmeste familie.

Statsforvaltningen har i praksis ikke opkrævet gebyr i sagerne om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Lovforslaget indebærer, at sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, fremover også skal behandles af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet. Der vil således fremover blive opkrævet gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse m.v. i disse sager, ligesom det gælder for andre sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Der vil ligeledes blive opkrævet et gebyr for at indgive klage til Udlændingenævnet over sådanne afgørelser.

8. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, stk. 3-7, gives der politiet hjemmel til at foretage visitation i form af legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af en udlænding, der er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 eller frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, som led i politiets varetagelse af opgaver efter udlændingeloven.

Betingelserne for at foretage indgreb over for en udlænding foreslås udmøntet således, at der under en varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 og under en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, der er opretholdt af retten, jf. udlændingelovens § 37, kan foretages visitation svarende til visitation af en person, der er varetægtsfængslet efter retsplejelovens regler. Det foreslås dog, at der over for en person, der er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 eller frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter udlændingelovens § 36, og hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten, kan foretages visitation umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uanset om der foreligger en konkret og nærliggende fare, og uanset om der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Der er her tale om videregående adgang til visitation, end hvad der gælder for varetægtsarrestanter.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at visitation og tvangsmæssig udsættelse for lægeundersøgelser er et indgreb i retten til respekt for privatlivet, der er beskyttet i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). Myndighederne kan dog gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, såfremt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund (proportionalt) af hensyn til en række nær-

mere opregnede anerkendelses-værdige formål, herunder hensynet til den offentlige tryghed eller forebyggelse af uro eller forbrydelse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at forslaget varetager et anerkendelsesværdigt formål, idet indgrebene bl.a. skal sikre, at de pågældende personer ikke uretmæssig er i besiddelse af effekter under udsendelsen, som kan medføre fare for borgerne og for vedkommende selv. Der har således i praksis været eksempler på, at udlændinge i forbindelse med udsendelsen har gemt et barberblad på kroppen med henblik på at gøre skade på sig selv.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er tale om et proportionalt indgreb. Udlændinge- og Integrationsministeriet lægger i den forbindelse vægt på, at det fremgår af den foreslåede ordning, at proportionalitets- og skånsomhedsprincippet skal iagttages ved indgrebene, og at politiet i hvert enkelt tilfælde skal kunne godtgøre, at indgrebene er proportionale. Udlændinge- og Integrationsministeriet lægger desuden vægt på, at politiet alene kan foretage visitation af en udlænding, der er varetægtsfængslet eller frihedsberøvet efter udlændingelovens regler, i forbindelse med varetagelsen af politimæssige opgaver efter udlændingeloven. Hermed sigtes navnlig til gennemførelse af udsendelse og de hermed forbundne opgaver. Den foreslåede ordning om en udvidet adgang til visitation kan kun foretages i forbindelse med selve udsendelsen. Den udvidede hjemmel er hermed begrænset tidsmæssigt. Det er dermed Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 8.

Den videregående adgang til visitation af udlændinge, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, er begrundet i, at der kan være tale om, at den pågældende udsendes mod dennes vilje. Den pågældende kan dermed have et incitament til at søge at hindre udsendelsen, f.eks. ved at gøre ska-de på sig selv eller andre. Der er således ikke tale om en sammenlignelig situation med andre personer, der er frihedsberøvet, der ikke vil have et tilsvarende incitament til at hindre en transport. Det er dermed Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning ikke rejser spørgsmål i forhold til diskriminationsforbuddet i artikel 14 sammenholdt med artikel 8 i EMRK.

9. Økonomiske og implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes samlet set ikke at have nettoøkonomiske konsekvenser for det offentlige.

Den foreslåede ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, udtømmende opregning af tilfælde for forlængelse af frihedsberøvelse, adgang til visitation af udlændinge forud for en udsendelse og præcisering af reglerne om ro og orden på indkvarteringsstederne, jf. pkt. 1-5 i lovforslagets almindelige bemærkninger, forventes at

medføre ingen eller begrænsede merudgifter for det offentlige. Eventuelle merudgifter holdes inden for de eksisterende rammer.

Vedrørende lovforslagets element om forslag til ændringer som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen er der på forslag til finansloven for 2019 afsat en reserve under § 14. Udlændinge- og Integrationsministeriet til varetagelse af de opgaver, som bliver overført fra Statsforvaltningen til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Reserven udgør 19,0 mio. kr. (2019-pl) i 2019, 24,9 mio. kr. (2019-pl) i 2020, 24,4 mio. kr. (2019-pl) i 2021 og 23,9 mio. kr. årligt (2019-pl) i 2022 og frem. Bevillingen fra reserven udmøntes til de sagsbehandlende myndigheder på tillægsbevillingsloven for 2019 og forslag til finansloven for 2020. Omlægning af sagsbehandlingen i forbindelse med ansøgninger om opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn finansieres inden for rammerne af Udlændingestyrelsens gebyrordning.

Forslaget om omlægning af sagsbehandlingen i forbindelse med klager over afgørelser om ophold efter EU-reglerne samt klager over afgørelser om opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet vil blive finansieret ved en bevillingsoverførsel fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet svarende til 1,7 mio. kr. (2019-pl) i 2019 og 2,0 mio. kr. (2019-pl) årligt i 2020 og frem.

Lovforslaget medfører implementeringskonsekvenser for det offentlige i form af den administrative og organisatoriske omlægning af den fremadrettede varetagelse af de sagsområder, som overføres fra Statsforvaltningen til Udlændinge- og Integrationsministeriets område.

Lovforslaget har endvidere implementeringskonsekvenser for det offentlige i form af den administrative omlægning af sagsbehandlingen i forbindelse med klager over afgørelser om ophold efter EU-reglerne samt klager over afgørelser om opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet.

Den foreslåede overførsel af opgaver fra Statsforvaltningen og omlægning af klageadgange forventes ikke at have digitaliseringsmæssige konsekvenser.

Lovforslaget vurderes samlet set at følge principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

11. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil betyde, at visse ansøgninger samt klager vil skulle indgives til en anden myndighed end i dag. Endvidere indebærer lovforslaget, at der fremover vil gælde en frist på 8 uger for at klage over afgørelser i visse sagstyper, der overføres til en anden myndighed. En sådan klagefrist gælder allerede for en lang række afgørelser på udlændingeområdet. Indførelse af en klagefrist på 8 uger vil medføre mindre administrative konsekvenser for udlændinge, der ønsker at klage. Klagefristen på 8 uger vil således have negative konsekvenser for borgerne.

For så vidt angår afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, er der i dag mulighed for at klage over Statsforvaltningens afvisning af en erklæring til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Lovforslaget indebærer, at erklæringer om dansk indfødsret fremover afgives over for Udlændinge- og Integrationsministeriet, og at klageadgangen bortfalder. Der vil således ikke fremadrettet være mulighed for administrativt at klage over afvisning af en erklæring om dansk indfødsret.

Den foreslåede ændring af klageadgangen over frihedsberøvelse truffet i medfør af udlændingelovens § 36 vurderes ikke at have negative eller positive konsekvenser for borgerens retssikkerhed.

12. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

13. Forholdet til EU-retten

Europaparlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) er omfattet af det danske forbehold om retlige og indre anliggender. Forordningen er imidlertid en udbygning af Schengen-reglerne, og finder på den baggrund anvendelse i Danmark, jf. protokol nr. 22 om Danmarks stilling.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, i hvilke situationer en administrativ frihedsberøvelse kan oprettholdes ud over 6 måneder. Bestemmelsen vurderes at være udtømmende.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, i dansk ret, foreslås det derfor at ændre udlændingelovens § 37, stk. 8, således at bestemmelsen udtømmende gør op med, hvornår der kan ske forlængelse af en frihedsberøvelse i overensstemmelse med udsendelsesdirektivet.

Lovforslaget ændrer derudover alene på, hvilke myndigheder der træffer afgørelse i sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne. Selve reglerne om EU-opholdsretten berøres ikke af lovforslaget. Der indføres dog en frist på 8 uger for at klage over afgørelser om ret til ophold efter EU-reglerne.

Lovforslaget indeholder ikke i øvrigt EU-retlige aspekter.

14. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 2. oktober 2018 til den 30. oktober 2018 været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Amnesti Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Beskæftigelsesrådet, Bologiskabernes Landsforening, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Lejerforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk, Flygtningehjælp, Dansk Kunstneråd, Dansk Landbrug, Dansk Missionsråd, Dansk Skibsmæglerforening, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Regioner, Danske Udlejere, Danske Universiteter, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komite for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, DI, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Ejendomsforeningen Danmark, European Communications Office (ECO), European Environment Agency, Eurofish, European Investment Bank, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøgskolernes forening i Danmark, Foreningen af statsforvaltningsjurister, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Fredsfonden, Færøernes Landsstyre, Handels, Transport- og Serviceerhvervene, HK/ Danmark, Indvandrermedicinsk Klinik Odense Universitetshospital, Indvandreradgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Kirkernes Integrationstjeneste, Kommunernes Landsforening, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen LO, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Mellempfolkeligt Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Odense Universitetshospital, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, PROSA – Forbundet af it-professionelle, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Samtlige byretter, SOS mod Racisme, Statsforvaltningens direktør, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, United Nations Childrens Fund (UNICEF), United Nations High Commissioner for Refugees, Work-liv-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Aarhus Erhverv/International Community, 3 F

15. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget forventes samlet set ikke at have nettoøkonomiske konsekvenser for det offentlige.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget vil betyde, at visse ansøgninger samt klager vil skulle indgives til en anden myndighed end i dag. Endvidere vil det betyde, at klager over visse typer af afgørelser skal indgives inden en fastsat klagefrist, ligesom klageadgangen i visse typer bortfalder. Indførelse af en klagefrist vil medføre mindre administrative konsekvenser for udlændinge, der ønsker at klage. Klagefristen vil således have negative konsekvenser for borgerne.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget gennemfører artikel 15 i direktiv 2008/115/EF, som medfører en ændring af udlændingelovens § 37, stk. 8.</p> <p>Lovforslaget ændrer derudover alene på, hvilke myndigheder der træffer afgørelse i sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne. Selve reglerne om EU-opholdsretten berøres ikke af lovforslaget. Der indføres dog en frist på 8 uger for at klage over afgørelser om ret til ophold efter EU-reglerne.</p>	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering	JA	NEJ X

Til nr. 1

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som indeholder en ændring af bl.a. udlændingelovens § 9 a, stk. 8, 1. pkt. Udlændingelovens § 9 a, stk. 8, 1. pkt., er efterfølgende blevet til § 9 a, stk. 7, 1. pkt., jf. lov nr. 743 af 8. juni 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 7, 1. pkt.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 2

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som indeholder en ændring af bl.a. udlændingelovens § 9 a, stk. 9. Udlændingelovens § 9 a, stk. 9, er efterfølgende blevet til § 9 a, stk. 8, jf. lov nr. 743 af 8. juni 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 8.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 3

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 14.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 4

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til

tvivl om gældende ret, jf. henvisningerne i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 15, og det foreslås på den baggrund at ændre dem. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 5

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. henvisningerne i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 17, og det foreslås på den baggrund at ændre dem. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 6

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 18.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 7

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til

tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelserne. Der er således tale om lovtekniske præciseringer, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 8

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter nye stykker i udlændingelovens § 9 m samt deraf følgende konsekvensrettelser, bl.a. i udlændingelovens § 9 h, stk. 7. Der er efterfølgende sket yderligere ændringer af § 9 h, stk. 7, jf. lov 317 af 25. april 2018 og lov nr. 743 af 8. juni 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 7.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 9

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelserne. Der er således tale om lovtekniske præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 10

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23.

maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. henvisningerne i udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 4. pkt., og det foreslås på den baggrund at ændre dem. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 11

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter nye stykker i udlændingelovens § 9 m samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende sket yderligere ændringer af § 9 m, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018 og lov nr. 743 af 8. juni 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2 og 3.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelserne. Der er således tale om lovtekniske præciseringer, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 12

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 675 af 8. juni 2017 om ændring af straffeloven, hvorved straffelovens § 140 om blasfemi blev ophævet. Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen til straffelovens § 140 i udlændingelovens § 19, stk. 6, udgår.

Til nr. 13

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 675 af 8. juni 2017 om ændring af straffeloven, hvorved straffelovens § 140 om blasfemi blev ophævet. Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen til straffelovens § 140 i udlændingelovens § 25 c udgår.

Til nr. 14

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter nye stykker i udlændingelovens § 9 m samt deraf følgende konsekvensrettelser, bl.a. i udlændingelovens § 33, stk. 5. Der er efterfølgende sket yderligere ændringer af § 33, stk. 5, jf. lov 317 af 25. april 2018 og lov nr. 743 af 8. juni 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 33, stk. 5.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 15

Det fremgår af udlændingelovens § 35, stk. 3, at retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder anvendelse på udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2.

Retsplejelovens § 776 bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Dette medfører, at legemsundersøgelse af udlændinge, som er varetægtsfængslede efter udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2, skal foretages under iagttagelse af bl.a. bekendtgørelse nr. 869 af 25. juni 2018 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 870 af 25. juni 2018 om undersøgelse af indsattes person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelsen). Kompetencen henhører under kriminalforsorgsområderne og Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Det foreslås, at politiet i udlændingeloven gives hjemmel til at foretage visitation af udlændinge, der varetægtsfængsles efter udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2.

Den foreslåede ændring indebærer, at den foreslåede ordning i udlændingelovens § 37 a, stk. 3-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der varetægtsfængsles efter udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2. Hermed har politiet den samme adgang til at foretage besigtigelse og undersøgelse af varetægtsfængslede udlændinge efter udlændingelovens § 35, stk. 1 og 2, som frihedsberøvede udlændinge efter udlændingelovens § 36.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet efter udlændingelovens § 37 a, stk. 3, vil kunne foretage besigtigelse og undersøgelse af en udlændings legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande i tilfælde, hvor udlændingen er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35, stk. 1 eller 2.

Den foreslåede adgang for politiet til at foretage legemsbesigtigelse og -undersøgelse vil alene kunne ske i forbindelse med varetagelsen af politimæssige opgaver efter udlændingeloven. Dette vil navnlig omfatte gennemførelsen af den faktiske udsendelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiets gennemførelse af de nævnte indgreb skal ske inden for de rammer, der følger af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, stk. 4-7.

Dette indebærer, at politiet i forbindelse med gennemførelse af de nævnte indgreb skal iagttage den proportionalitetsgrundsætning, der gælder for straffeprocessuelle tvangsind-

greb, og som foreslås lovfæstet i udlændingelovens § 37 a, stk. 4, for så vidt angår indgreb, der foretages efter den foreslåede bestemmelse i udlændingeloven.

Dette indebærer endvidere, at politiet vil skulle udøve de nævnte indgreb skånsomt, jf. herved den såkaldte skånsomhedsgrundsætning, der foreslås lovfæstet i udlændingelovens § 37 a, stk. 5.

Herudover indebærer det, at politiet må foretage legemsundersøgelse i form af indgreb som nævnt i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, og at disse indgreb kun må foretages under medvirken af en læge, jf. forslagens § 37 a, stk. 6.

Endelig indebærer den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, stk. 7, 1. pkt., at politiet kun må foretage legemsundersøgelse, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Den foreslåede bestemmelse i stk. 7, 2. pkt. indebærer dog, at politiet umiddelbart før gennemførelsen af en udsendelse kan foretage legemsundersøgelse af en udlænding, der er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35, stk. 1 eller 2, uden at der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller at der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Det følger af udlændingelovens § 37, stk. 8, 1. pkt., at frihedsberøvelse med henblik på udsendelse ikke kan finde sted i mere end 6 måneder.

Af udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., fremgår det, at retten kan forlænge en frihedsberøvelse i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Bestemmelsen gennemfører artikel 15, stk. 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet), EU-Tidende 2008, L 348, side 98.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8, indeholder ikke en udtømmende opregning af i hvilke tilfælde, der kan ske forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder.

Det foreslås, at ændre udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., således at ordene "herunder hvis" erstattes med ordet "såfremt".

Med den foreslåede ændring kan forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder alene ske, hvis der foreligger særlige omstændigheder som følge af manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Der er derefter tale om en udtømmende opregning.

Formålet er at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6.

Der er alene tale om en præcisering af betingelserne for forlængelse af en frihedsberøvelse, og vurderingen af, hvorvidt betingelserne er til stede i den konkrete sag, er uændret.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., vil som hidtil omfatte enhver frihedsberøvelse, der iværksættes efter udlændingelovens § 36.

Det vil som hidtil henhøre under retten at beslutte, om en frihedsberøvelse kan forlænges i op til yderligere 12 måneder ud over de 6 måneder.

Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse af udlændinge, der er udvist ved dom på grund af kriminalitet, sker efter udlændingelovens § 35. Den foreslåede ordning får derfor ikke betydning for denne gruppe af udlændinge.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Politiets adgang til at ransage en person i forbindelse med en anholdelse findes i retsplejelovens § 758, stk. 1, hvoraf det af 2. pkt. fremgår, at politiet under iagttagelse af bestemmelsen i retsplejelovens § 792 e kan foretage besigtigelse og undersøgelse af den anholdtes legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for den anholdte eller andre.

Det fremgår af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, at retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36.

Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 18, at politiets adgang til at foretage legemsindgreb over for udlændinge, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36, i stedet skal følge af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 37 a, stk. 3-7. Henvisningen i udlændingelovens § 37 a, stk. 1, til retsplejelovens § 758, stk. 1, 2.-3. pkt., om besigtigelse og undersøgelse udgår derfor.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Politiets adgang til at ransage en person i forbindelse med en anholdelse findes i retsplejelovens § 758, stk. 1, hvoraf det af 2. pkt. fremgår, at politiet under iagttagelse af bestemmelsen i retsplejelovens § 792 e kan foretage besigtigelse og undersøgelse af den anholdtes legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for den anholdte eller andre.

Det følger af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, at retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36. Politiet må således alene i det omfang, det er angivet i retsplejelovens § 758, fratage den pågrebne udlænding genstande og penge samt foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj med henblik på fratagelse af genstande.

Det følger endvidere af lov om politiets virksomhed (politiloven) § 5, stk. 2, nr. 2, at politiet kan besigtige en persons legeme samt undersøge tøj og andre genstande i den pågældendes besiddelse, når vedkommende formodes at være i besiddelse af genstande bestemt til at forstyrre den offentlige orden eller bestemt til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed.

Reglerne i udlændingeloven om politiets adgang til at visitere udlændinge indebærer således, at politiet efter retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., har mulighed for at visitere en udlænding forud for en udsendelse i de tilfælde, hvor udlændingen i forbindelse med udsendelsen frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36. Reglerne om politiets adgang til at visitere udlændinge indebærer endvidere, at politiet efter politilovens § 5, stk. 2, nr. 2, har mulighed for at visitere en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, og hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten, dog således, at der kun kan ske visitation, hvis politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Det foreslås, at reglerne om politiets muligheder for at visitere en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens regler, fastsættes i udlændingeloven.

Det foreslås i den forbindelse, at politiet gives adgang til at visitere en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, forud for gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uanset om politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Formålet med den foreslåede ændring er at sikre en klar og samlet regulering af politiets adgang til at visitere en udlænding i forbindelse med politiets varetagelse af opgaver efter udlændingeloven. Som det fremgår, er reglerne for politiets adgang til at foretage visitation i dag fastsat i forskellige regelsæt og finder alene anvendelse på baggrund af en henvisning i udlændingeloven. Navnlig legemsundersøgelse er et byrdefuldt indgreb over for en person, og der bør både af

hensyn til udlændingen og af hensyn til politiet sikres klare regler herom.

Formålet er endvidere at give politiet hjemmel til også at visitere en udlænding, der skal udsendes, uanset om politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Det foreslås således i *stk. 3*, at der indsættes en hjemmel til, at politiet kan foretage besigtigelse og undersøgelse af en udlændings legeme og tøj. Bestemmelsen foreslås at omfatte såvel udlændinge, der frihedsberøves efter § 36, og som endnu ikke er fremstillet for en domstol, som udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten.

Adgangen til at foretage visitation foreslås at gælde frem til tidspunktet for løsladelse eller udsendelse. Er der tale om en udlænding, der skal udsendes af landet, og hvor politiet ledsager den pågældende til hjemlandet, vil udlændingen normalt blive løsladt på det tidspunkt, hvor dansk territorium forlades. Ved udsendelse med fly vil det normalt være tidspunktet for ombordstigning på flyet. Ved udsendelse på landjord eller til havs vil det være tidspunktet, hvor den danske landegrænse passerer.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, *stk. 3*, vil bl.a. medføre, at politiet kan fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for udlændingen eller andre. Indgrebet skal foretages under iagttagelse af bestemmelsens *stk. 4-7*.

Det foreslås, at politiet alene kan foretage visitation af en udlænding som led i varetagelse af politimæssige opgaver efter udlændingeloven. Hermed sigtes navnlig til gennemførelse af udsendelse og de hermed forbundne opgaver. Der kan f.eks. foretages visitation af udlænding i forbindelse med en fremstilling af den pågældende for hjemlandets ambassade med henblik på identifikation eller udstedelse af rejselegitimation. Der kan også foretages visitation i forbindelse med udsendelsens faktiske gennemførelse. Der ændres ikke med forslaget på kriminalforsorgens kompetence til at visitere en udlænding under en varetægtsfængsling eller frihedsberøvelse.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* indebærer, at politiet kan tage genstande i bevaring. Det forudsættes således, at genstandene som udgangspunkt tilbageleveres til udlændingen, når det vurderes, at der ikke er risiko for, at den pågældende kan anvende disse til vold eller undvigelse. Det forudsættes, at politiet kan have genstandene i bevaring også efter, at frihedsberøvelsen er ophørt, f.eks. i forbindelse med udsendelse ved fly, hvor der kan være behov for at opbevare genstandene helt frem til ankomsten til bestemmelsesstedet. Det bemærkes, at politiet, såfremt det konstateres, at den pågældende er i besiddelse af penge, skal tage stilling til, om pengene tillige skal tages i bevaring efter bestemmelsen i udlændingelovens § 40, *stk. 10, 2. pkt.*, hvorefter aktiver,

der kan anvendes til at dække Udlændingestyrelsens udgifter til den pågældendes underhold, kan tages i bevaring.

I *stk. 4* foreslås den proportionalitetsgrundsætning, der gælder for straffeprocessuelle tvangsindgreb, lovfæstet i udlændingeloven for så vidt angår legemsindgreb. Det bemærkes, at politiet herudover altid skal iagttage almindelige sagligheds- og proportionalitetsprincipper i forbindelse med politiets virke. Dette medfører, at politiet, ved gennemførelse af legemsindgreb, i hvert enkelt tilfælde skal kunne godtgøre, at indgrebet er rimeligt og proportionalt. Politiet vil i vurderingen bl.a. kunne inddrage udlændingens alder, tidligere opførsel, medvirken m.v. Der vil dog altid være tale om en konkret vurdering.

I *stk. 5* foreslås en lovfæstning i udlændingeloven af den såkaldte skånsomhedsgrundsætning. I bestemmelsens 2. og 3. *pkt.* foreslås spørgsmålet om kønsfællesskab mellem den undersøgte person og de personer, der henholdsvis foretager eller overværer indgrebet, reguleret. Reglerne knytter sig til begrebet blufærdighed. Herved bliver der i praksis mulighed for at lade bestemmelserne tilpasse sig skiftende tiders vurderinger. De foreslåede bestemmelser omfatter således alene indgreb, der efter den til enhver tid gældende retsopfattelse er egnede til at krænke blufærdigheden. Overfladisk visitation af tøj kan derfor foretages og overværes af personer af begge køn. Hvorvidt der ved afklædning eller f.eks. beføling gennem tøjet for at undersøge, om den pågældende har effekter på kroppen, kræves kønsfællesskab, vil derimod i det enkelte tilfælde afhænge af, om der er tale om hel eller delvis afklædning, om det er en mand eller kvinde, hvor på kroppen undersøgelsen foretages osv.

Sundhedspersonale, navnlig læger og sygeplejersker, kan dog efter reglerne altid udføre og overvære undersøgelser uden hensyn til, om de er af samme køn som den undersøgte.

Reglerne i *stk. 5* er udformet således, at de kan fraviges i særlige tilfælde, hvor omstændighederne ikke tillader, at man afventer tilstedekomsten af sundhedspersonale eller af politipersonale af samme køn som den undersøgte. Der kan f.eks. være tale om tilfælde, hvor hjemlandets myndigheder med meget kort varsel meddeler deres accept til en konkret udsendelse, som herefter straks skal gennemføres.

I *stk. 6, 1. pkt.*, foreslås det fastsat, at visitation omfatter indgreb som nævnt i retsplejelovens § 792, *stk. 1, nr. 1 og 2*. Det indebærer, at der kan foretages legemsbesigtigelse i form af besigtigelse af legemets ydre, optagelse af fotografier, aftryk og lignende af legemets ydre samt visitation af det tøj, som den pågældende er iført. Det indebærer endvidere, at der kan foretages legemsundersøgelse i form af nærmere undersøgelse af legemet, herunder af dets hulrum, udtagelse af sput- eller blodprøver eller andre tilsvarende prøver, røntgenundersøgelse og lignende.

Under hensyn til, at formålet med visitationen er at undersøge, om personen er i besiddelse af genstande, forudsættes

det, at legemsbesigtigelse navnlig vil omfatte besigtigelse af legemets ydre og visitation af den pågældendes tøj. Tilsvarende forudsættes det, at legemsundersøgelse i praksis kan omfatte indgreb, hvorved der foretages ydre undersøgelse, der består i en beføling af legemets overflade, f.eks. for at finde genstande skjult under huden, ultralyd- og røntgenundersøgelse med henblik på at finde skjulte genstande, undersøgelse af legemets hulrum (mundhule, anus og vagina) samt andre undersøgelser af legemets indre, som f.eks. rektoskopi, ligeledes med henblik på at finde skjulte genstande.

Det foreslås endvidere, at indgreb i form af legemsundersøgelse, som beskrevet i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge.

Særligt vedrørende undersøgelse af mundhule bemærkes, at såfremt politiet alene kigger ind i munden uden anvendelse af tvang, vil der kun være tale om legemsbesigtigelse og derfor ikke noget krav om lægemedvirken. Politiet kan også bede personer om at spytte genstande ud af munden uden lægelig medvirken.

Der foreslås ikke knyttet nogen »periculum in mora«-regel til den foreslåede bestemmelse, dvs. en adgang til i tilfælde af overhængende fare at foretage undersøgelsen uden lægelig medvirken. Den omstændighed, at sikkerhedsmæssige hensyn gør det ønskeligt eller endog nødvendigt, at indgrebet foretages straks, uden at afvente lægens tilstedekomst, giver således ikke mulighed for at fravige kravet om, at en læge skal medvirke. Herved tilgodeses sikkerheds- og helbredsmæssige hensyn ved de mere intense legemsindgreb.

Selvom lægelig medvirken ikke kan siges at være ubetinget nødvendig ved alle former for legemsundersøgelser, er det således ikke fundet hensigtsmæssigt eller tilstrækkeligt begrundet at forsøge at opstille særregler for enkelte typer af indgreb. Herved undgås også yderligere undtagelser fra hovedsondringen mellem legemsbesigtigelser og legemsundersøgelser.

Forslaget indebærer kun, at legemsundersøgelse skal foretages under medvirken af en læge. Hvorvidt lægen skal udføre selve indgrebet, eller dette kan foretages af andet sundhedspersonale under lægens tilsyn og på dennes ansvar, er ikke reguleret i lovforslaget, men må afhænge af en vurdering af indgrebets art og karakter.

Det bemærkes, at i helt særlige nødrets- og nødværgesituationer vil legemsundersøgelse dog fortsat kunne foretages uden lægelig medvirken efter politilovens regler.

I *stk. 6, 2. pkt.*, foreslås det af hensyn til indgrebets karakter lovfæstet i udlændingeloven, at lægen skal tage stilling til, om indgrebets gennemførelse under hensyn til den med indgrebet forbundne smerte og risiko samt den undersøgte persons tilstand er lægeligt forsvarligt. Lægen skal derimod ikke vurdere, om der efter indgrebets formål er tale om et uforholdsmæssigt indgreb, idet dette afgøres af politiet, jf. *stk. 4.*

I øvrigt gælder for lægers foretagelse af legemsundersøgelser de almindelige lægelige regler, herunder etiske regler og principper.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36, kun må foretages, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis politiet observerer, at udlændingen putter en metallignende genstand i munden, og der således kan være grund til at mistænke den pågældende for at være i besiddelse af et barberblad, som kan være til fare for den pågældende selv og andre.

Den foreslåede bestemmelse og de deri fastsatte betingelser omfatter alene legemsundersøgelser af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten, jf. udlændingelovens § 37, jf. § 36. Ved legemsundersøgelse, der foretages i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse, gælder disse betingelser ikke.

Det foreslås dog i *stk. 7, 2. pkt.*, at politiet umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse kan foretage legemsundersøgelse af en udlænding, hvis den pågældende er frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1.-5. pkt. Det er således ikke et krav for at foretage indgreb efter udlændingelovens § 37 a, stk. 7, 2. pkt., at der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller at politiet formoder at udlændingen er i besiddelse af genstande, som er bestemt til at forstyrre den offentlige orden eller til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Den videregående adgang til visitation af udlændinge, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, er begrundet i, at der kan være tale om, at den pågældende udsendes mod dennes vilje. Den pågældende kan dermed have et incitament til at søge at hindre udsendelsen ved f.eks. at gøre skade på sig selv eller andre.

Den foreslåede videregående adgang til legemsundersøgelse vil alene omfatte legemsundersøgelse af en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1.-5. pkt., med henblik på udsendelse. Der vil her være tale om frihedsberøvelser, hvor den pågældende er frihedsberøvet med henblik på gennemførelsen af en konkret udsendelse, og hvor der er et særligt behov for at kunne legemsundersøge, jf. ovenfor. Det forhold, at den pågældende udlænding umiddelbart inden gennemførelsen af en udsendelse meddeler at ville medvirke til udsendelsen, ændrer ikke ved politiets muligheder for visitation.

Det er uden betydning, om udsendelsen gennemføres ledsaget af politiet, eller om der er tale om en påset udsendelse, hvorved politiet alene ledsager den pågældende frem til flyet og ikke under hjemrejsen. Det afgørende vil være, om den pågældende frem til udsendelsen har været frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter bestemmelserne i udlændingelovens § 36, stk. 1., 1.-5. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet som udgangspunkt har adgang til at visitere enhver udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1.-5. pkt. Politiet vil dog kunne tilrettelægge visitationerne, således at der alene sker visitation ud fra nogle mere generelle risikovurderinger eller ud fra andre saglige kriterier. Endvidere skal politiet iagttage proportionalitets- og skånsomhedsprincippet, jf. de foreslåede bestemmelser i stk. 4 og 5, og politiet skal i hvert enkelt tilfælde kunne godtgøre, at indgrebene er sagligt begrundet og proportionale. Dette medfører, at politiet, ved gennemførelse af legemsundersøgelse, i hvert enkelt tilfælde skal kunne godtgøre, at indgrebet er rimeligt og proportionalt. Politiet vil i vurderingen bl.a. kunne inddrage udlændingens alder, tidligere opførsel, medvirken mv. Der vil dog altid være tale om en konkret vurdering.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at den udvidede adgang til visitation alene gælder umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse. Bestemmelsen giver således politiet en udvidet mulighed for at visitere en udlænding i forbindelse med selve udsendelsen. Herved forstås normalt selve rejsedagen eller dagen forinden, såfremt udrejsen gennemføres tidligt på dagen. Der er efter den foreslåede bestemmelse som udgangspunkt ikke noget til hinder for, at den pågældende visiteres flere gange i forbindelse med den konkrete udsendelse, som f.eks. aftenen inden gennemførelsen og i forbindelse med ankomsten til lufthavnen den følgende dag, men det bør dog som udgangspunkt undgås. Det forudsættes således, at politiet tilrettelægger gennemførelse af visitationen på en sådan måde, at det er til mindst mulig gene for den pågældende udlænding. Der kan derimod ikke foretages en udvidet visitation af den pågældende tidligere i løbet af frihedsberøvelsen.

En udlænding, der er frihedsberøvet efter en af de øvrige stykker i udlændingelovens § 36, vil alene kunne visiteres, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, jf. den foreslåede bestemmelses stk. 7, 1. pkt. Politiet vil endvidere alene kunne visitere udlændingen i forbindelse med varetagelse af politimæssige opgaver efter udlændingeloven. Det kan f.eks. være en udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, stk. 5, og som skal fremstilles for hjemlandets ambassade med henblik på fastlæggelse af den pågældendes identitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 19

Statsforvaltningen har ligesom andre myndigheder på udlændingeområdet, herunder Styrelsen for International Rekruttering og Integration, efter en række bestemmelser i udlændingeloven forskellige beføjelser, der er knyttet til den pågældende myndigheds opgavevaretagelse. Statsforvaltningen har således beføjelser, der er knyttet til Statsforvaltningens

kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det fremgår således af udlændingelovens § 40 e, at Statsforvaltningen bl.a. registrerer en udlændings navn og statsborgerskabsforhold, når udlændingen får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6.

Af udlændingelovens § 44 a, stk. 1 og 9, følger det, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke bl.a. videregiver oplysninger om, at en udlænding er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, og at Statsforvaltningen til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet bl.a. kan videregive oplysninger vedrørende udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse.

Det følger af udlændingelovens § 58 h, stk. 1, at Statsforvaltningen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

De nævnte beføjelser knytter sig til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det fremgår af de nævnte bestemmelser, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har samme beføjelser som Statsforvaltningen. Det skyldes Styrelsen for International Rekruttering og Integrations varetagelse af opgaver vedrørende opholdstilladelser til udenlandske arbejdstagere, studerende m.fl.

Som følge af, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. afsnit 7.2 i de almindelige bemærkninger, foreslås det, at Statsforvaltningen udgår af de nævnte bestemmelser.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 40 e, § 44 a, stk. 1, § 44 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., og § 58 h, stk. 1, er således konsekvenser af, at Statsforvaltningen nedlægges.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 20

Ifølge de gældende regler i udlændingelovens § 42 a, stk. 7, træffer Udlændingestyrelsen bestemmelse om indkvartering af udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted.

ringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Det fremgår af udlændingelovens § 60, stk. 1, at overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., straffes med bøde, eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., kan medføre udvisning, hvis den pågældende udlænding ikke har haft lovligt ophold i Danmark i længere tid end de sidste 6 måneder.

Det foreslås, at udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., præciseres således, at det direkte fremgår af bestemmelsen, at det er alle udlændinge, der ikke gennem voldelig eller truende adfærd må lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet, uanset om de pågældende er indkvarteret efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. og 2. pkt., eller efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 3. pkt.

Den foreslåede præcisering indebærer, at der ikke længere vil kunne opstå tvivl om, hvilke udlændinge, der er omfattet af forbuddet mod voldelig og truende adfærd på indkvarteringsstederne, herunder hvilke udlændinge, der vil kunne straffes efter udlændingelovens § 60, stk. 1, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at ændringen alene vedrører en præcisering af, hvilke udlændinge, der er omfattet af bestemmelsen. De nuværende betingelser for, hvornår en udlænding kan straffes efter udlændingelovens § 60, stk. 1, jf. § 42, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, er fortsat gældende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21 og 22

Statsforvaltningen har ligesom andre myndigheder på udlændingområdet, herunder Styrelsen for International Rekruttering og Integration, efter en række bestemmelser i udlændingeloven forskellige beføjelser, der er knyttet til den pågældende myndigheds opgavevaretagelse. Statsforvaltningen har således beføjelser, der er knyttet til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Af udlændingelovens § 44 a, stk. 5, følger det, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke kan indhente de

oplysninger i indkomstregistret, som er nødvendige for udførelsen af Statsforvaltningens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som Statsforvaltningen skal træffe efter udlændingeloven, og at Statsforvaltningen til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet bl.a. kan videregive oplysninger vedrørende udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse.

Ifølge udlændingelovens § 45 a, stk. 1, 2, og 4, kan Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til efterretningstjenesterne, hvis videregivelsen kan have betydning for sikkerhedsmæssige opgaver, efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Statsforvaltningen, hvis det kan have betydning for behandlingen af en sag, som Statsforvaltningen træffer efter udlændingeloven, og efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger fra registre og systemer i Statsforvaltningen, såfremt det kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Endvidere kan Statsforvaltningen efter udlændingelovens § 45 c, stk. 1, videregive oplysninger til anklagemyndigheden uden udlændingens samtykke.

Det følger af udlændingelovens § 46 b, at Udenrigsministeriet bistår Statsforvaltningen med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter udlændingeloven.

De nævnte beføjelser knytter sig som nævnt til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det fremgår af de nævnte bestemmelser, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har samme beføjelser som Statsforvaltningen. Det skyldes Styrelsen for International Rekruttering og Integrations varetagelse af opgaver vedrørende opholdstilladelser til udenlandske arbejdstagere, studerende m.fl.

Som følge af at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. afsnit 7.2 i de almindelige bemærkninger, foreslås det, at Statsforvaltningen udgår af de nævnte bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 23

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har givet anledning

til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt.

Med nyaffattelsen af § 46, stk. 2, 1. pkt., rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 46, stk. 2, 1. pkt., er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 24

Udlændingelovens § 46, stk. 2, angiver de typer af sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i første instans.

Som følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, foreslås det at indsætte et nyt punktum i udlændingelovens § 46, stk. 2, hvoraf det fremgår, at afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Klage over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vil kunne indbringes for Udlændingenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 37.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 25

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 2, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, bortset fra de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, indeholder en opremsning af de afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer i første instans, og som kan påklages til Udlændingenævnet.

Det foreslås, at henvisningen i udlændingelovens § 46 a, stk. 2, til bestemmelserne i udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, om Udlændingenævnets kompetence i klagesager udvides til også at omfatte den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 5, hvorefter Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt, jf. lovforslagets § 1, nr. 37.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, er således en konsekvens af forslaget om at indsætte et nyt stk. 5 i udlændingelovens § 52 b.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 26

Det følger af udlændingelovens § 46 c, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om udstedelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter udlændingelovens § 6, opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

Efter bestemmelsen kan udlændinge- og integrationsministeren således bl.a. fastsætte regler om hvilken myndighed, der skal behandle sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne, sager vedrørende opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, og sager om visum til udenlandske adoptivbørn, og hvilken myndighed der skal være klageinstans i disse sager.

Udlændingelovens § 46 c blev indført i udlændingeloven ved lov nr. 382 af 14. juni 1995. Af forarbejderne til loven, jf. Folketingstidende 1994-95, A, L 194, side 2599 f, om ændring af udlændingeloven (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.), bemærkningerne til § 1, nr. 13, fremgår det, at det var hensigten med lovændringen, at der skulle udvælges en række begrænsede sagsområder, som kunne udlægges fra Direktoratet for Udlændinge (i dag Udlændingestyrelsen) til statsamterne (i dag Statsforvaltningen). Disse afgørelser skulle kunne påklages til Direktoratet for Udlændinge.

Det er således forudsat i forarbejderne, at bl.a. sager om opholdsret efter EU-reglerne skulle udlægges til statsamterne (i dag Statsforvaltningen), og at Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) skulle være klageinstans.

Med hjemmel i udlændingelovens § 46 c er der fastsat regler i EU-opholdsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler) om, at Statsforvaltningen behandler sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne, jf. § 33, stk. 1, og at Statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. § 34, stk. 1.

Endvidere er der med hjemmel i udlændingelovens § 46 c fastsat regler i bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om udlændinges adgang her i landet (udlændingebekendtgørelsen), hvorefter sager om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, træffes af Statsforvaltningen, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Det følger af udlændingelovens § 33 i udlændingebekendtgørelsen, at Statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen. Der er endvidere fastsat regler om, at afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til samme gruppe også træffes af Statsforvaltningen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 3.

Forslaget om at ophæve udlændingelovens § 46 c er en følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at sagerne vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, og visum i den forbindelse overføres til Udlændingestyrelsen. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations og Udlændingestyrelsens kompetence på disse områder vil fremover fremgå af udlændingeloven.

Der henvises herved til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 24, hvoraf fremgår, at sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne skal behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Endvidere henvises der til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 1, hvoraf det fremgår, at afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Ved ophævelsen af udlændingelovens § 46 c – og de nævnte kompetenceregler i EU-opholdsbekendtgørelsen og udlændingebekendtgørelsen, der er fastsat med hjemmel i udlændingelovens § 46 c – vil det således følge af udlændingelovens § 46, stk. 1, at sager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn skal behandles af Udlændingestyrelsen. Endvidere vil det følge af udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt., at sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne skal behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Endvidere henvises der til forslaget om, at Udlændingenævnet skal behandle klager over afgørelser vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 37, og til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1, 3 og 11, hvoraf fremgår, at Udlændingenævnet behandler sager vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 og visum efter bl.a. § 4 a, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse i første instans. Ved ophævelsen af udlændingelovens § 46 c vil det således følge af de nævnte bestemmelser i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, at alle klager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn skal behandles af Udlændingenævnet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil således ændre EU-opholdsbekendtgørelsen og udlændingebekendtgørelsen i overensstemmelse med ovenstående, hvis lovforslaget vedtages.

Som det fremgår ovenfor, kan udlændinge- og integrationsministeren efter udlændingelovens § 46 c, der foreslås ophævet, også fastsætte bestemmelser om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

Det bemærkes hertil, at det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 a, stk. 8, at afgørelser truffet af Udlændingenævnet – hvortil klager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne og vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, foreslås overført – ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Endvidere indeholder udlændingelovens § 52 a bl.a. regler om Udlændingenævnets sammensætning, om at Udlændingenævnets koordinationsudvalg drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v., jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7, og at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 10.

Efter udlændingelovens § 46 d kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om, at Statsforvaltningen, uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller en udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, kan videregive alle akter, der er indgået i de sager, der er omfattet af udlændingelovens § 46 c, til Udlændingestyrelsen. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de sager, der er omfattet af udlændingelovens § 46 c, kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til Statsforvaltningen.

Udlændinge- og integrationsministeren kan således fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen og Statsforvaltningen kan udveksle oplysninger til brug for afgørelser og udtalelser i sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne og sager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn.

Bestemmelsen hænger sammen med, at Statsforvaltningen i dag træffer afgørelse i første instans i disse sager, og at Udlændingestyrelsen er klageinstans.

Det foreslås, som tidligere nævnt, at sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne overføres til behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans, jf. lovforslagets § 1, nr. 24, og at sager vedrørende op-

holdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, overføres til Udlændingestyrelsen i første instans. Endvidere foreslås det, at Udlændingenævnet fremover skal være klageinstans i disse sager, jf. ovenfor.

Det følger af en almindelig kompetencefordeling mellem en første instans og en klageinstans, at der kan udveksles oplysninger om sagerne til brug for behandlingen heraf, og klagesagsbehandlingen forudsætter endvidere en sådan udveksling af oplysninger.

Da lovforslaget indebærer, at Styrelsen for International Rekruttering i første instans og Udlændingenævnet i anden instans fremover skal behandle sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet således udveksle og videregive oplysninger i disse sager.

Tilsvarende betyder forslaget om, at Udlændingestyrelsen i første instans og Udlændingenævnet i anden instans fremover skal behandle alle sager om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, at Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet kan udveksle og videregive oplysninger i disse sager.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 46 c ophæves.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 27

Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., kan afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., træffes af vedkommende politidirektør.

Det fremgår af udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., at de afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet. I udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., henvises der i den forbindelse til udlændingelovens § 52 b, stk. 5.

Ved lovforslagets § 1, nr. 37, foreslås indsat et nyt stk. 5 i udlændingelovens § 52 b, hvorved det gældende stk. 5 bliver til stk. 6.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen til udlændingelovens § 52 b, stk. 5, i § 48, stk. 1, 5. pkt., til § 52 b, stk. 6.

Der er således tale om en konsekvensændring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 28

Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., kan de afgørelser om frihedsberøvelse, herunder isolation og besøgs- og brevkontrol, der er truffet af politiet efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4,

påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2.

Ved lovforslagets § 1, nr. 31, foreslås indsat et nyt stk. 3 i udlændingelovens § 48. Klager over politiets afgørelser om frihedsberøvelse, herunder isolation og besøgs- og brevkontrol, efter de nævnte bestemmelser i udlændingeloven vil fremover være reguleret af den foreslåede bestemmelse i stk. 3 i stedet for i udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., jf. 7. pkt.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen i udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., således at der også henvises til bestemmelsens stk. 3.

Der er således tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås at indsatte et nyt stk. 3 i udlændingelovens § 48.

Til nr. 29

Henvisningen til 7. pkt. om afskæring af klageadgang ved adgang til domstolsprøvelse udgår, idet dette spørgsmål fremover reguleres i den foreslåede bestemmelse til udlændingelovens § 48, stk. 3.

Det følger af den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 1, 7. pkt., at politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter udlændingelovens § 36 og §§ 37 c-37 e kun kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Politiets afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 og §§ 37 c-37 e vil fremover være reguleret i den foreslåede bestemmelses stk. 3. Det vil alene være politiets afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, og isolation og besøgs- og brevkontrol efter § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, hvor afgørelserne ikke kan indbringes for domstolene i medfør af udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k, som kan påklages til Rigspolitichefen, eller i det tilfælde, hvor Rigspolitiet har truffet afgørelsen om frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, til Udlændinge- og Integrationsministeriet. I de tilfælde, hvor politiets afgørelse om udlændingens frihedsberøvelse – og ligeså afgørelse om isolation, besøgs- og brevkontrol og suspension af fristen i udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt. og stk. 3, 2. og 3. pkt. – er indbragt for retten, kan der ikke længere klages til Rigspolitichefen, eller i det tilfælde, hvor Rigspolitiet har truffet afgørelsen om frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30

Det følger af udlændingelovens § 48, stk. 1, 6. pkt., at klager over politidirektørernes eller Rigspolitiets afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, og isolation, brev- og besøgskontrol efter udlændingelovens § 37 c-37 e, ikke har opsættende virkning.

Regulering af klageadgangen vedrørende afgørelser om foranstaltninger efter udlændingelovens § 34 findes i udlændingelovens § 48, stk. 2. Det følger ikke af denne bestemmelse, at en klage ikke har opsættende virkning.

Det foreslås derfor at præcisere bestemmelsen i udlændingelovens § 48, stk. 2, således at det fremgår, at politiets afgørelser efter udlændingelovens § 34 ikke har opsættende virkning med hensyn til klagen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 31

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt., at afgørelser efter udlændingelovens § 36 om administrativ frihedsberøvelse, § 37 c, stk. 5, om udelukkelse fra fællesskab (isolation), § 37 d, stk. 1 og 3, om besøgskontrol og § 37 e, stk. 1 og 4, om brevkontrol kan træffes af Rigspolitietschefen eller politidirektøren.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., at de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 48, stk. 1, 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2. Politiets afgørelser om iværksættelse af foranstaltninger efter udlændingelovens § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelserne ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Adgangen til at påklage politiets afgørelser til udlændinge- og integrationsministeren gælder, uanset om afgørelsen træffes af politidirektøren eller af Rigspolitiet.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i udlændingelovens § 48, hvorefter de afgørelser, der træffes af politidirektøren efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, fremover kan påklages til Rigspolitietschefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. De afgørelser, der træffes af Rigspolitietschefen som 1. instans, foreslås som hidtil at kunne påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Som hidtil vil afgørelser efter udlændingelovens § 36 og §§ 37 c-37 e dog ikke kunne påklages, såfremt afgørelserne kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k, jf. den foreslåede bestemmelses 5. pkt.

Det foreslåede *stk. 3* indebærer endvidere, at Rigspolitiets afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter de nævnte bestemmelser af politidirektørerne ikke kan påklages

til udlændinge- og integrationsministeren, idet sagen allerede vil være behandlet i to instanser.

Det foreslås endelig, at en klage over en afgørelse efter de nævnte bestemmelser ikke har opsættende virkning, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 3, 3. pkt. Dette svarer til den gældende ordning.

Baggrunden for overførslen af klageadgangen er, at Rigspolitiet er overordnet myndighed for politikredsene og besidder en betydelig sagkundskab på området. Hertil kommer, at spørgsmålet om, hvorvidt en foranstaltning er proportional, i høj grad beror på en politifaglig vurdering.

Der er med ændringen ikke tilsigtet en ændring af politiets kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, eller af reglerne om domstolsprøvelse af politiets afgørelser. Spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse kan påklages administrativt, vil således som hidtil dels bero på, om kompetencen til at træffe afgørelse er henlagt til politiet, dels om politiets afgørelse kan indbringes for domstolene. Den foreslåede ordning medfører således en ændring af klageadgangen vedrørende afgørelser om administrativ frihedsberøvelse, udelukkelse fra fællesskab (isolation), besøgs- og brevkontrol efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4. Afgørelser om administrativ frihedsberøvelse, udelukkelse fra fællesskab (isolation), besøgs- og brevkontrol truffet af Politidirektøren, kan således påklages til Rigspolitietschefen, mens Rigspolitiets afgørelse om administrativ frihedsberøvelse, udelukkelse fra fællesskab (isolation), besøgs- og brevkontrol, i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Rigspolitiets afgørelser i klagesager over afgørelser truffet af politidirektøren kan dog ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Politidirektørens eller Rigspolitiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter udlændingelovens § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan dog kun påklages, hvis afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 32

I medfør af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 9, kan afgørelser om ophævelse af indrejseforbud jf. udlændingelovens § 32, stk. 7 og 9, indbringes for Udlændingenævnet.

Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud fremgår i dag af udlændingelovens § 32, stk. 8 og 11.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 9, således at der står afgørelser om ophævelse af indrejseforbud jf. udlændingelovens § 32, stk. 8 og 11.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til de bestemmelser i udlændingeloven, som vedrører afgørelser

om ophævelse af indrejseforbud. Der er således tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 33

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. henvisningerne i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11, og det foreslås på den baggrund at ændre dem. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 34

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter nye stykker i udlændingelovens § 9 m samt deraf følgende konsekvensrettelser, bl.a. i udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 3. Der er efterfølgende sket yderligere ændringer af § 52 b, stk. 2, nr. 3, jf. lov nr. 743 af 8. juni 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 3.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte bestemmelsen. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 35

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 1-9 angiver de typer af sager, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans og fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet i 2. instans, foreslås det, at der indsættes et nyt nummer i udlændingelovens § 52 b, stk. 2.

Den foreslåede ændring medfører, at der fremadrettet vil være klageadgang til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om ud-

stedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017, som bl.a. indsætter et nyt nummer i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, samt deraf følgende konsekvensrettelser. Der er efterfølgende indsat yderligere 3 numre i § 9 h, stk. 1, med deraf følgende konsekvensrettelser, jf. lov nr. 317 af 25. april 2018. Lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved lovens § 2, stk. 2. Ophævelsen har givet anledning til tvivl om gældende ret, jf. henvisningerne i udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 8, og det foreslås på den baggrund at ændre dem. Der er således tale om en lovteknisk præcisering, og der er derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 37

Det foreslås ved lovforslagets § 1, nr. 24 og 35, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans og fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet i 2. instans.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, angiver, hvilke afgørelser Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer i første instans, og som kan påklages til Udlændingenævnet.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 5* i udlændingelovens § 52 b, hvorefter Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

Den foreslåede ændring medfører, at der fremadrettet vil være klageadgang til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6, 1. pkt., som bliver til stk. 7, 1. pkt., skal klager over de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 52 b, stk.

1-5, være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelsen om afgørelsen.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1-5, angiver de afgørelsestyper, som træffes af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og politiet i første instans, og som kan påklages til Udlændingenævnet.

I sådanne sager gælder der således en klagefrist på 8 uger.

Ved lovforslagets § 1, nr. 37, foreslås der indsat et nyt stykke (stk. 5) i udlændingelovens § 52 b, hvorefter Udlændingenævnet behandler klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt. Dette forslag hænger sammen med forslaget om, at sager om ret til ophold efter EU-reglerne fremover behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 6

Ved indsættelsen af et nyt stk. 5 i udlændingelovens § 52 b bliver den gældende § 52 b, stk. 5, til § 52 b, stk. 6.

Det foreslås derfor at ændre udlændingelovens § 52 b, stk. 6, der bliver til § 52 b, stk. 7, således at der henvises til 52 b, stk. 1-6, i stedet for § 52 b, stk. 1-5.

Herefter vil også klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende opholdsret efter EU-reglerne og Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, skulle indgives inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, som det gælder for alle andre klager, der kan indgives til Udlændingenævnet.

Det bemærkes, at det følger af 2. pkt., i den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6 (der bliver stk. 7), at Udlændingenævnets formand, eller den som formanden bemyndiger dertil, i særlige tilfælde kan beslutte, at en klage skal behandles, selvom 8-ugersfristen er udløbet.

Af forarbejderne til lov om ændring af udlændingeloven og lov om kommunale og regionale valg (Oprettelse af Udlændingenævnet samt valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg m.v.) jf. Folketingstidende 2011-12, A, L 178, som fremsat, s. 1 f, fremgår det, at bl.a. fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter, samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, kan inddrages i vurderingen af, om der foreligger særlige omstændigheder.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 6, 2. pkt., der bliver stk. 7, vil ligeledes finde anvendelse i forbindelse med klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende opholdsret efter EU-reglerne og Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 39

Det følger af udlændingelovens § 58 h, stk. 2, at Rigspoliti- chefen sletter en udlænding, der er indberettet efter udlændingelovens § 58 g, i Schengeninformationssystemet (SIS II), hvis bl.a. Statsforvaltningen efter konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 finder, at udlændingen bør slettes som uønsket i (SIS II).

Bestemmelsen knytter sig til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Som følge af, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, foreslås det, at Statsforvaltningen udgår af bestemmelsen.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 h, stk. 2, er således en konsekvens af, at Statsforvaltningen nedlægges, og at sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det bemærkes, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration allerede er omfattet af udlændingelovens § 58 h, stk. 2, som følge af styrelsens varetagelse af opgaver vedrørende opholdstilladelser til udenlandske arbejdstagere, studerende m.fl.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 40

Det følger af udlændingelovens § 62 l, stk. 8, nr. 8, at udlændinge- og integrationsministeren efter

forhandling med børne- og socialministeren kan fasttætte nærmere regler om ændring af anbringelsessted mv. under et ophold på en døgninstitution.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne. Der er således i § 14 i bekendtgørelsen fastsat regler om, at kommunalbestyrelsen og børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om ændring af anbringelsessted under opholdet, såfremt det må anses for nødvendigt af hensyn til formålet med anbringelsen.

Bemyndigelsesbestemmelsen i udlændingeloven bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse præciseres, således at bestemmelsen indeholder klar hjemmel til at fastsætte regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsesstedet.

Den foreslåede ændring indebærer, at udlændige- og integrationsministeren efter forhandling med børne- og socialministeren kan fastsætte nærmere regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsesstedet mv. for uledsagede mindreårige udlændinge, der er anbragt efter udlændingeloven §§ 62 l, jf. §§ 62 m-o.

Bemyndigelsen påtænkes udmøntet således, at der svarende til reglerne i servicelovens § 69, stk. 3, jf. § 75, vil kunne træffes foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.

Det vil blive fastsat, at der kan træffes foreløbig afgørelse om ændring af anbringelse, hvis hensynet til den uledsagede mindreårige udlændings øjeblikkelige behov ikke vil kunne afvente forelæggelse for børn og unge-udvalget. En ændring af anbringelsesstedet mv. vil således skulle være akut nødvendig. Herudover skal betingelserne for ændring af anbringelsesstedet være opfyldt, jf. § 14 i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne.

Det forudsættes, at der også uden for almindelig arbejdstid vil kunne træffes foreløbige afgørelser. Kommunerne vil derfor – svarende til, hvad der forudsættes efter lov om social service – skulle sikre sig, at det er muligt at få fat i en medarbejder fra kommunen og formanden eller næstformanden for børn og unge-udvalget, der kan tage hånd om et barn eller en ung i de tilfælde, hvor der er akut brug for støtte til den uledsagede mindreårige udlænding.

Det vil endvidere blive fastsat, at en foreløbig afgørelse kan træffes af formanden for børn og unge-udvalget eller i dennes fravær af næstformanden. Det vil alene være formanden, eller i dennes fravær næstformanden, der vil kunne træffe foreløbige afgørelser. Kompetencen vil således ikke kunne overlades til deres stedfortrædere eller forvaltningen.

Herudover vil det blive fastsat, at en foreløbig afgørelse snarest muligt, og senest inden 7 dage efter iværksættelsen af afgørelsen, vil skulle forelægges børn og unge-udvalget til godkendelse. Bestemmelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i § 75, stk. 3, i lov om social service (serviceloven). Det forudsættes således, at 7-dages fristen for forelæggelsen for børn og unge-udvalget skal regnes fra iværksættelsen. Ved beregningen af 7-dages fristen medregnes dagen for iværksættelsen samt søn- og helligdage. Hvis der ikke er taget stilling til den foreløbige afgørelse inden 7 dage, bortfalder afgørelsen.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte, at godkendelsen af den foreløbige afgørelse alene vil dreje sig om den foreløbige afgørelse, som formanden – eller næstformanden – har truffet. Bedømmelsen af gyldigheden af afgørelsen vil kun ske med udgangspunkt i det beslutningsgrundlag, som blev forelagt formanden, da formanden for børn og unge-udvalget traf sin afgørelse. Der vil ikke på dette tidspunkt skulle tages stilling til, om der er

grundlag for efterfølgende at træffe afgørelse om ændring af anbringelsesstedet for den uledsagede mindreårige udlænding, men dette er dog muligt, såfremt det er hensigtsmæssigt, at afgørelsen træffes samtidigt. Dette vil f.eks. gælde, hvis sagen alligevel er på vej til at blive forelagt børn og unge-udvalget.

Formanden bliver ikke inhabil som medlem af børn og unge-udvalget, selv om pågældende traf den foreløbige afgørelse.

Ved godkendelsen vil udvalget skulle tage stilling til, om betingelserne for ændring af anbringelsessted var opfyldt, og om anbringelsen af hensyn til den uledsagede mindreårige udlændings øjeblikkelige behov ikke kunne afvente, at der blev holdt et møde i børn og unge-udvalget.

Udlændingestyrelsen vil i den forbindelse skulle afholde udgifterne, der er forbundet med selve ændringen af anbringelsesstedet. Udlændingestyrelsen vil derimod ikke skulle dække de omkostninger, der er forbundet med kommunens og børn og unge-udvalgets formands – eller i dennes fravær næstformandens – behandling af spørgsmålet om foreløbig ændring af anbringelsessted. Dette vil henhøre under kommunalbestyrelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 41

Efter udlændingelovens § 62 m, stk. 1, kan børn og unge-udvalget træffe afgørelse om anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner for børn og unge, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Betingelserne for anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge i alderen 10 til 17 år på en delvis lukket døgninstitution eller en delvist lukket afdeling er, at det er afgørende for den socialpædagogiske behandling at kunne aflåse yderdøre og vinduer i perioder eller at kunne fastholde barnet eller den unge fysisk, jf. § 63 a, stk. 2. Der skal endvidere være risiko for, at udlændinges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af 1) kriminel adfærd hos udlændingen, 2) misbrugsproblemer hos udlændingen 3) andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos udlændingen.

Det foreslås med § 62 m, stk. 4, at give udlændige- og integrationsministeren bemyndigelse til, efter forhandling med børne- og socialministeren, at give børn og unge-udvalget adgang til i særlige situationer at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år i forbindelse med anbringelse af børn og unge på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner. Dispensation vil eksempelvis kunne være relevant ved anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge under 12 år, hvor muligheden for at tilbageholde udlændingen i et positivt pædagogisk og behandlingsmæssigt forløb på børnecenteret vurderes utilstrækkeligt, og det vurderes uforholdsmæssigt indgribende i den uledsagede

mindreåriges frihed at anbringe barnet på en sikret døgninstitution.

Der er endvidere i dag ikke hjemmel i udlændingeloven til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 62 m, stk. 5, indebærer, at børne- og socialministeren efter forhandling med udlændige- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelse af og forholdene under en anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner. Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentligste til bemyndigelsesbestemmelsen efter servicelovens § 63 a, stk. 4.

Bemyndigelsen forudsættes udnyttet til at fastsætte regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse, der som udgangspunkt svarer til de regler, der er fastsat for børn og unge under 18 år, der anbringes efter reglerne i serviceloven.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, hvornår der kan gives udgangsforbud samt begrænset adgang til frisk luft.

Det forudsættes endvidere, at der sker en samlet regulering af forholdene for børn og unge under anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, uanset om disse er anbragt efter serviceloven eller udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 42

Der er ikke hjemmel i udlændingeloven for en kommunalbestyrelse til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 62 n, stk. 4, indebærer, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse.

De foreslåede bestemmelser svarer i det væsentligste til servicelovens § 63 b, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 43

Der er ikke hjemmel i udlændingeloven til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på sikrede døgninstitutioner, herunder regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 62 n, stk. 5, indebærer, at børne- og socialministeren efter forhandling med udlændige- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på sikrede døgninstitutioner. Den foreslåede bestemmelse indeholder også hjemmel til at fastsætte nærmere regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentligste til bemyndigelsesbestemmelsen efter servicelovens § 63 b, stk. 5.

Bemyndigelsen forudsættes anvendt til at fastsætte regler, der som udgangspunkt svarer til de regler, der er fastsat for børn og unge under 18 år, der anbringes efter reglerne i serviceloven.

Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte regler om ophold uden for en sikret døgninstitution og adgang til frisk luft.

Derudover vil der blive fastsat regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse, herunder varigheden af opholdet samt valg af konkret anbringelsessted.

Det bemærkes, at de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne, om ophold uden for sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 17, og om varigheden af ophold på sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 18, vil blive ophævet, således at de nævnte spørgsmål fremover reguleres i de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse.

Det forudsættes endvidere, at der sker en samlet regulering af forholdene for børn og unge under anbringelse på sikrede døgninstitutioner eller sikrede afdelinger på døgninstitutioner, uanset om disse er anbragt efter serviceloven eller udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 44

Der er ikke hjemmel i udlændingeloven for en kommunalbestyrelse til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 62 o, stk. 4, indebærer, at kommunalbestyrelsen bemyndiges til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse.

De foreslåede bestemmelser svarer i det væsentligste til bestemmelsen efter servicelovens § 63 c, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 45

Der er ikke hjemmel i udlændingeloven til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på særligt sikrede afdelinger, herunder regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 62 o, stk. 6, indebærer, at børne- og socialministeren efter forhandling med udlændige- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på en særligt sikret afdeling. Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at der kan fastsættes regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentligste til bemyndigelsesbestemmelsen efter servicelovens § 63 c, stk. 5.

Bemyndigelsen forudsættes anvendt til at fastsætte regler, der som udgangspunkt svarer til de regler, der er fastsat for børn og unge under 18 år, der anbringes efter reglerne i serviceloven.

Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte regler om varigheden af et ophold på en særlig sikret afdeling, om ophold uden for særligt sikrede afdelinger og adgang til frisk luft.

Derudover vil der blive fastsat regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse, herunder varigheden af opholdet samt valg af konkret anbringelsessted.

Det bemærkes, at de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne, om ophold uden for sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 17, og om varigheden af ophold på sikrede døgninstitutioner og særlig sikrede afdelinger, jf. § 18, fremover forudsættes fastsat i de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse.

Det forudsættes endvidere, at der sker en samlet regulering af forholdene for børn og unge under anbringelse på en særligt sikret afdeling, uanset om disse er anbragt efter serviceloven eller udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Statsforvaltningen varetager en række opgaver efter lov om dansk indfødsret vedrørende erhvervelse af indfødsret.

Det følger således af § 3, stk. 1, i lov om dansk indfødsret bl.a., at den, der er statsborger i Finland, Island, Norge eller Sverige og opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, eller stk. 3, i lov om dansk indfødsret, erhverver dansk indfødsret ved over for Statsforvaltningen at afgive erklæring herom. Det følger endvidere af § 4, stk. 1, i lov om dansk indfødsret bl.a., at har nogen, som ved fødslen har erhvervet dansk indfødsret, og som har boet her i riget indtil det fyldte 18. år, mistet indfødsretten, generhverver vedkommende, såfremt vedkommende har haft bopæl her i de sidste 2 år, indfødsretten ved over for Statsforvaltningen at afgive skriftlig erklæring herom. Endelig følger det af § 4, stk. 2, i lov om dansk indfødsret bl.a., at den, der har mistet dansk indfødsret og derefter vedblivende har været statsborger i et nordisk land, generhverver indfødsretten, når vedkommende efter at have taget bopæl her i riget over for Statsforvaltningen afgiver skriftlig erklæring herom.

Det foreslås, at § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret ændres således, at det fremgår af bestemmelserne, at erklæring efter bestemmelserne skal afgives over for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at Statsforvaltningen med forslaget til familieretshusloven foreslås nedlagt. Det foreslås derfor, at Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager opgaven vedrørende afgivelse af erklæring i forbindelse med erhvervelse eller generhvervelse af indfødsret efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret.

Til nr. 2

Det følger af § 4 A, stk. 2, 2. pkt., i lov om dansk indfødsret, at afvisning af en erklæring om erhvervelse af dansk indfødsret kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Henset til, at § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2 foreslås ændret således, at erklæring om erhvervelse af dansk indfødsret fremover skal afgives overfor Udlændinge- og Integrationsministeriet, foreslås det at ophæve § 4 A, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås således, at der fremover ikke skal være mulighed for administrativ prøvelse af afvisning af en erklæring om erhvervelse af dansk indfødsret.

Det bemærkes, at Udlændinge- og Integrationsministeriet allerede i dag på det indfødsretlige område varetager sagsbehandlingen vedrørende bl.a. ansøgninger om dispensation for fortabelse af dansk indfødsret, jf. § 8 i lov om dansk indfødsret, og ansøgninger om løsning fra dansk indfødsret, jf. § 9 i lov om dansk indfødsret, og at der heller ikke i disse sager er mulighed for administrativ rekurs.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til § 3

Til nr. 1

Med lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) indførtes accept af dobbelt statsborgerskab. Det følger af § 3, stk. 1, at tidligere danske statsborgere, der har fortabt deres danske indfødsret i medfør af § 7 i lov om dansk indfødsret og opfylder betingelserne i § 3, stk. 2 og 3, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), erhverver dansk indfødsret ved inden for 5 år fra lovens ikrafttræden den 1. september 2015 over for Statsforvaltningen at afgive skriftlig erklæring herom.

Det foreslås, at § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) ændres således, at det fremgår af bestemmelsen, at erklæring efter bestemmelsen skal afgives over for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at Statsforvaltningen foreslås nedlagt. Det foreslås derfor, at Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager opgaven vedrørende afgivelse af erklæring i forbindelse med erhvervelse af dansk indfødsret efter § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret).

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. marts 2019.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1, nr. 19, 21-22, 24-26, 28, 35, 37-39 og §§ 2 og 3 træder i kraft den 1. april 2019, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4, *stk. 3*.

Statsforvaltningen foreslås nedlagt pr. 1. april 2019, og visse sager på udlændinge- og indfødsretsområdet, der i dag behandles af Statsforvaltningen, skal derfor pr. 1. april 2019 behandles af andre myndigheder.

Det foreslås, at sager vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, fra den 1. april 2019 behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Det betyder også, at sådanne sager, der den 1. april 2019 er under behandling i Statsforvaltningen, skal færdigbehandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Anmodninger om genoptagelse af en sag, der tidligere er afgjort af Statsforvaltningen, vil ligeledes skulle behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Ligeledes betyder det, at klager over afgørelser vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, som er indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fortsat er verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 37.

Anmodninger om genoptagelse af en klagesag, der tidligere er afgjort af Udlændingestyrelsen, skal fremover også behandles af Udlændingenævnet.

Endvidere skal sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til sådanne udlændinge, fra den 1. april 2019 behandles af Udlændingestyrelsen, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26.

Er der sådanne sager under behandling i Statsforvaltningen den 1. april 2019, skal de færdigbehandles af Udlændingestyrelsen.

Eventuelle anmodninger om genoptagelse af Statsforvaltningens afgørelser i sådanne sager vil ligeledes skulle behandles af Udlændingestyrelsen.

Endvidere skal klager over Statsforvaltningens afgørelser i sager om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og visum efter § 4 a, stk. 2, til samme gruppe, der er indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fortsat er verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26.

Eventuelle anmodninger om genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelser i sådanne sager vil også skulle behandles af Udlændingenævnet.

Endelig skal sager efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret og § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), der ved lovens ikrafttræden er under behandling i Statsforvaltningen, færdigbehandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Anmodninger om genoptagelse af Statsforvaltningens afgørelser i disse sager vil ligeledes skulle behandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven finder anvendelse på klager over iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, indgivet fra den 1. januar 2019, jf. dog *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 4*, at regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 62 n, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 62 n, stk. 4.

Overgangsreglen skyldes, at forslaget om at indsætte et nyt *stk. 3* i udlændingelovens § 62 n (jf. lovforslagets § 1, nr.

42), har den konsekvens, at det gældende § 62 n, stk. 3, bliver til § 62 n, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at regler fastsat i medfør af udlændingelovens § 62 o, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 62 o, stk. 5.

Overgangsreglen skyldes, at forslaget om at indsætte et nyt *stk. 4* i udlændingelovens § 62 n (jf. lovforslagets § 1, nr. 44), har den konsekvens, at det gældende § 62 o, stk. 4, bliver til § 62 o, stk. 5.

Til § 5

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder på Færøerne og Grønland.

Lovændringen kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af § 14 i lov om dansk indfødsret, at loven gælder for alle dele af den danske stat.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 9 a. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. 157 De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8 og 11, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8 og 11, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om.

Nr. 1-13 ---

Nr. 14. forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,

Nr. 15. forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 11 og 12,

Nr. 16 ---

Nr. 17. tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 q, stk. 8, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter bestemmelsen, der er nævnt i nr. 11,

Nr. 18. tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9 og 12, og

Stk. 2-3 ---

Stk. 4. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 18-20, fastsættes så-

1. § 9 a, stk. 7, 1. pkt., affattes således:

»De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8 og 11, er opfyldt.«

2. § 9 a, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8 og 11, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.«

3. § 9 h, stk. 1, nr. 14, affattes således:

»14) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,«.

4. I § 9 h, stk. 1, nr. 15, ændres »nr. 11 og 12« til: »nr. 10 og 11«.

5. I § 9 h, stk. 1, nr. 17, ændres »nr. 11« til: »nr. 10«.

6. § 9 h, stk. 1, nr. 18, affattes således:

»18) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9 og 11, og«.

7. § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt., affattes således:

»Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 15, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 17-19, fastsættes således, at

ledes, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 3 fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering.

Stk. 5-6 ---

Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 8-12---

Stk. 13. De beløb, der er angivet i stk. 5 og 7, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, og stk. 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 13, 14, 19 og 20, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18, reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

§ 9 m. ---

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.«

8. § 9 h, stk. 7, affattes således:

»*Stk. 7.* Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.«

9. § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt., affattes således:

»Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10 reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 12, 13, 18 og 19, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

10. I § 9 h, stk. 13, 4. pkt., ændres »stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18« til: »stk. 1, nr. 10, 11, 15 og 17«.

11. § 9 m, stk. 2 og 3, affattes således:

»*Stk. 2.* Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«

§ 19. ---*Stk. 2-5. ---*

Stk. 6. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

§ 25 c. en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser

i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

§ 33. ---*Stk. 2-4. ---*

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

§ 35. ---*Stk. 2. ---*

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 37. ---*Stk. 2-7. ---*

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af ud-

12. I § 19, stk. 6, 1. pkt., udgår:

”140,”.

13. I § 25 c udgår: ” 140,”.**14. § 33, stk. 5, affattes således:**

»*Stk. 5.* Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.«

15. I § 35, stk. 3, indsættes som 4. pkt.: Der kan endvidere foretages besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj efter § 37 a, stk. 3-7.«

16. I § 37, stk. 8, 2. pkt., ændres »herunder hvis« til: »såfremt«.

lændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. ---

§ 40 e. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen foretager i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6:

1. Navn,

17. I § 37 a, stk. 1, ændres »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt. « til: »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1. pkt.«

18. I § 37 a indsættes som stk. 3-7:

»*Stk. 3.* Politiet kan i forbindelse med en frihedsberøvelse efter § 36 og under iagttagelse af bestemmelserne i stk. 4-6 foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legetøj og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for udlændingen eller andre. Politiet kan tage sådanne genstande, der findes hos udlændingen, i bevaring.

Stk. 4. Besigtigelse og undersøgelse i medfør af stk. 3 må ikke foretages, hvis det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og det ubehag, som indgrebet må antages at forvolde, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.

Stk. 5. Legemsindgreb skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Det skal herved bl.a. så vidt muligt iagttages, at et indgreb, der ellers kan føles krænkende for blufærdigheden, kun foretages af personer af samme køn som den undersøgte eller af sundhedspersonale. Kræver et sådant indgreb afklædning, må det så vidt muligt kun overværes af personer af samme køn som den undersøgte eller af sundhedspersonale.

Stk. 6. Der kan foretages legemsundersøgelse i form af indgreb som nævnt i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2. Sådanne indgreb må kun foretages under medvirken af en læge. Lægen tager stilling til, om indgrebets gennemførelse under hensyn til den hermed forbundne smerte og risiko samt den undersøgte persons tilstand er lægeligt forsvarlig.

Stk. 7. Legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, må kun foretages, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Politiet kan dog umiddelbart før gennemførelsen af en udsendelse foretage legemsundersøgelse af en udlænding, selvom der ikke foreligger en konkret og nærliggende fare eller der ikke er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, hvis den pågældende er frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter § 36, stk. 1, 1.-5. pkt.«

19. I § 40 e, 44 a, stk. 1, § 44 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., og i § 58 h, stk. 1, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen« til: »Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

2. fødselsdato,
3. fødselsland og
4. statsborgerskabsforhold.

§ 42 a. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet

§ 44 a. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, kommunalbestyrelsen, Statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 27, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetægelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet

20. I § 42 a, stk. 7, 4. pkt., ændres »En sådan udlænding« til: »Udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3,«.

21. I § 44 a, stk. 5, og § 46 b udgår »Statsforvaltningen,«.

22. I § 45 a, stk. 1, 2 og 4, og § 45 c, stk. 1, ændres »Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c,« til: «Flygtningenævnet og Udlændingenævnet».

og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

§ 46. ---

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3-6. ---

§ 46 a. ---

Stk. 2. 978 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. 377 Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

§ 46 c. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan

23. § 46, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

24. I § 46, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

25. I § 46 a, stk. 2, ændres »§ 52 b, stk. 2 og 4« til: »§ 52 b, stk. 2, 4 og 5«.

26. §§ 46 c og 46 d ophæves.

fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til Statsforvaltningen.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 9 og 10, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitietschefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 10, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitietschefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Politidirektørens afgørelser efter § 34 kan påklages til Rigspolitietschefen. Rigspolitietschefens afgørelse efter § 34 i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Rigspolitietschefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter § 34 af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

27. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »§ 52 b, stk. 5« til: »§ 52 b, stk. 6«.

28. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2.« til: »jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.«

29. I § 48, stk. 1, udgår 7. pkt.

30. I § 48, stk. 2, indsættes som 3. pkt. »Klagerne har ikke opsættende virkning.«

31. I § 48 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Politidirektørens afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan påklages til Rigspolitietschefen, jf. dog 5. pkt. Rigspolitietschefens afgørelse efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 5. pkt. Klagerne har ikke opsættende virkning. Rigspolitietschefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter 1. pkt. af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Politidirektørernes eller Rigspolitietschefens afgørelse om iværksættelse

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

1-8) ---

9) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.

10) ---

11) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 18-20.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet:

1-2) ---

3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.

4-7) ---

8) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17.

9) ---

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. ---

Stk. 6. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-5, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

§ 58 h. ---

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g

af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4 kan dog kun påklages, hvis afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.«

32. I § 52 b, nr. 9 ændres »§ 32, stk. 7 og 9« til: »§ 32, stk. 8 og 11«.

33. I § 52 b, stk. 1, nr. 11, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 18-20« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 17-19«.

34. § 52 b, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.«

35. I § 52 b, stk. 2, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 6.«

Nr. 4-9 bliver herefter nr. 5-10.

36. I § 52 b, stk. 2, nr. 8, som bliver nr. 9, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16«.

37. I § 52 b indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

38. I § 52 b, stk. 6, 1. pkt., som bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

39. I § 58 h, stk. 2, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen« til: »Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolicefen den pågældende i SIS II.

§ 62 l. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om

1-7) ---

8) ændring af anbringelsessted m.v. under opholdet,

§ 62 m. ---

Stk. 2-3. ---

§ 62 n. ---

Stk. 2. En sikret døgninstitution for børn og unge mellem 12 og 17 år efter § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service må alene anvendes, hvis der er en åbenbar risiko for, at den uledsagede mindreårige udlændings sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af misbrugsproblemer, kriminel adfærd eller andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos udlændingen, jf. § 62 m, stk. 2, nr. 1-3, og når

1-3) ---

Stk. 3-4 ---

§ 62 o. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Er betingelserne i stk. 2 opfyldt for en uledsaget mindreårig udlænding, der er fyldt 15 år, kan lederen af en sikret døgninstitution eller den, vedkommende bemyndiger dertil, uafhængigt af at der på den sikrede døgninstitution er en særligt sikret afdeling, træffe midlertidig beslutning om overførsel til en særligt sikret afdeling. Beslutningen skal straks forelægges børn og unge-udvalget i den kommune,

40. I § 62 l, stk. 8, nr. 8, indsættes efter »opholdet«: »og foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.«

41. I § 62 m indsættes som *stk. 4 og 5*:

»*Stk. 4.* Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte regler om, at børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om at dispensere fra aldersgrænsen i stk. 2 i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år.

Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på en døgninstitution.«

42. I § 62 n indsættes efter *stk. 2*, som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

43. I § 62 n indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene på af sikrede døgninstitutioner, herunder om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«

44. I § 62 o indsættes efter *stk. 3*, som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Stk. 4 bliver herefter til stk. 5.

45. I § 62 o indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Børne- og socialministeren kan efter forhandling med Udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene på særligt sikrede afdelinger, herunder om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«

hvor indkvarteringsstedet, jf. § 42 a, stk. 5, ligger, til afgørelse.

Stk. 4-5 ---

§ 2

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, foretages følgende ændringer:

- 1.** I § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.
- 2.** § 4 A, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

§ 3

I lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), som ændret ved lov nr. 111 af 8. februar 2016 og § 2 i lov nr. 1562 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

- 1.** I § 3, stk. 1, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.